

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 592

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 10 Νοεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50
 Έν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Έν Ρωσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ *Έτιεβάν*: Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
 — *Καρόλον Μερουβέλ*: Νεκραὶ καὶ ζῶσαι, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — *Έδμόνδου δὲ Ἀμίτσις*: Ἰσπανία. — *Θεοφίλου Γκωτιέ*: Ὁ διπλοῦς ἵπποθῆς, διήγημα. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῆμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Ἡ θὰ γείνω σύζυγος τοῦ κυρίου Δερὸς, ἀπήντησεν ἡ Ἐμμελίνα, ἥ δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ.

Ὀλίγον καιρὸν μετὰ ταῦτα, ἐνέπεσεν εἰς εἶδος μελαγχολίας, ἥτις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνησυχῆσῃ τὸν κύριον Ρισόν. Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη, ἀπεφάνητο ὅτι ἡ ὑγεία τῆς ὑπέστη σφοδρὰν ἠθικὴν πάθησιν καὶ ἔνεκα τῆς ἀσθενοῦς ἰδιοσυγκρασίας τῆς καὶ τῆς νευρικῆς τῆς καταστάσεως, ὑπῆρχε φόβος σπουδαιοτέρας ἀνησυχίας.

Τότε ὁ κύριος Ρισόν ἐνόησεν ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ νοσήματός, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἔπασχεν ἡ Ἐμμελίνα.

Τί νὰ κάμῃ;

Ἡ ζωὴ τῆς προσφιλοῦς τοῦ θυγατρὸς ὑπέκειτο ἐφεξῆς εἰς τυχαία συμβάντα.

Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ Γάστου Δερὸς ἐξήρτητο ἡ σωτηρία ἢ ἡ ἀπώλεια τοῦ τέκνου του.

Τέσσαρες μῆνες διέρρουσαν. Ἡ κατάστασις τῆς συμπαθοῦς νεανίδος ἐδεινούτο καθ' ἑκάστην. Ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι δὲν εὐθύνεται πλέον διὰ τὴν ὑγείαν τῆς, ἐὰν δὲν τὴν ὠδήγουν εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ νεαρὸς ζωγράφος, τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τῆς δεσποινίδος Ρισόν, εὕρισκετο εἰς Νίκαιαν. Ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας τὸ ἐγνώριζεν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ κυρίου Δερὸς.

Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ δοκιμᾶσῃ πείραμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν ἀτυχῆ Ἐμμελίαν.

— Ἐὰν ὁ Γάστων Δερὸς ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα μου, ἐσκέφθη καθ' αὐτόν, ὅταν τὴν ἴδῃ θνήσκουσαν θὰ συντρέψῃ ἀμέσως τὰ ἐπιπροσθούντα κωλύματα εἰς τὴν μετ' αὐτῆς ἐνώπιόν του καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇ.

Τὴν ἐπιούσαν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἐμμελίαν ὅτι ἔμελλε νὰ τακτοποιησῇ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ὑποθέσεις του καὶ ὅτι ἐντὸς μικροῦ θ' ἀνεχώρουσιν ὁμοῦ διὰ τὴν Νίκαιαν.

Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρίας τοῦ Λερισφότος, τὰ ὁποῖα, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἐφυλακίσθησαν συνεπέα τῶν κατ' αὐτῶν ἐκδοθέντων ἐνταλμάτων φυλακίσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Πλημμελειοδικεῖω τοῦ Σηκουάνα ἀνα-

κριτοῦ κυρίου Δορμεῖλ, ἀφέθησαν μετ' οὐ πολὺ ἐλεύθερα δυνάμει ἐγγυήσεως, ἣν κατέβαλον συμφώνως πρὸς τὸν νόμον.

Ὁ κόμης δὲ Βανδάμ ὑπεχρέωθη νὰ καταθέσῃ δι' αὐτόν ποσὸν διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ἐνεκα δὲ τῆς συνενοχῆς εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ γεροῦσιαστοῦ Μακρότ καὶ τοῦ βουλευτοῦ δὲ Ροζωκούρ, ἐζητήθη ἀπὸ τὴν γεροῦσιαν καὶ τὴν βουλὴν ἡ ἄδεια διὰ τὴν καταδίωξιν. Καὶ τῆς ἀδείας ταύτης δοθείσης, ἡ ὑπόθεσις ἔμελλε νὰ δικασθῇ προσεχῶς.

Ἡ θέσις τοῦ κυρίου δὲ Βανδάμ ἦτο ἐκ τῶν σοβαροτέρων.

Κατὰ τὰς διαφορὰς ἀνακρίσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη, ἐξετέθη δι' ἀπαντήσεων, ὧν ἡ ἀδεξιότης ἦτο διὰ τοὺς μὴ προκατειλημμένους ἀπόδειξις τῆς καλῆς του πίστεως καὶ τῆς περὶ τὴν ὑπόθεσιν ἀγνοίας του. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἀνακριτὴν, αἱ ἀπαντήσεις αὗται εἶχον ἀξίαν ὁμολογίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς συνεταίρους τοῦ δὲ Βανδάμ, οὗτοι ἐφαίνοντο συνεννοηθέντες ὅπως ἐπιβαρύνωσιν αὐτόν δι' ὅλων τῶν διαπραχθεισῶν δολιοτήτων καὶ ἐπιρριψώσιν κατ' αὐτοῦ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εὐθύνης.

Ἐνεκεν δὲ τῆς αἰωπηρᾶς ταύτης συνεννοήσεως, ὁ κόμης κατέστη ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος τῶν ἀπατεῶνων τούτων κυρίων.

Ἀνίσχυρος ὅπως ἀποσυρθῇ ἐκ τοῦ δικτύου, εἰς τὸ ὁποῖον συνελήθη, ἐφέρετο ματαίως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ψευδολογιῶν καὶ τῶν συκοφαντιῶν, αἵτινες ἐπεσφραῦοντο κατ' αὐτοῦ. Οἱ βρόχοι τοῦ δικτύου ἐρρίφθησαν μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ ἐπιτηδεϊότητος καὶ τόσον ἰσχυρῶς συνεσφιγγήθησαν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ τύπος ἤρχισε νὰ χλευάζῃ τὸν ἐξαπατηθέντα κόμητα.

Ὁ δυστυχὴς εἶδεν ἐντὸς μικροῦ τὸ ὄνομά του παραδεδομένον ἐν ταῖς ἐφημερίσιν εἰς τὴν κοινὴν χλεύην καὶ τοὺς ἐπικτικωτέρους σαρκασμούς.

Ἦδη ὁ πέπλος τῆς ἀτιμίας ἤρξατο ἀποκαλυπτόμενος ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κόμης περιῆλθεν εἰς ἀπόγνωσιν αὐτός, τὸ θῆμα τῶν πρώην συνεταίρων του, παρίστατο ὡς ἀπογυμνώσας αὐτοῦς.

Ἐσκέφθη νὰ καταμηνύσῃ τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες τὸν ὕβριζον, ἀλλ' ὁ δικηγόρος του τὸν ἀπέτρεψε τούτου καὶ τὸν συμβούλευσε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ πρώτη χρῆσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τῆς ἐλευθερίας του, ἦν ἡ ἀναζήτησις τῆς Ἐσθῆρ Φλορβάλ. Ἀλλ' αὕτη εἶχεν

ἐξαφανισθῆ καὶ οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ, ὅπως δυνήθη νὰ ἐπανεὐρῇ τὰ ἴχνη της.

Ἡθέλησεν ἐπίσης ν' ἀποστείλῃ μάρτυρας εἰς τὸν Γάστονα Δερός, ἀλλ' οὐδένα εὔρεν, ὅστις νὰ δεχθῆ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς ὑπόθεσιν τιμῆς.

Ἐπὶ στιγμὴν, διενόηθη ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ μετέβαλλε γνώμην σκεφθεὶς ὠριμώτερον, ὅτι ἀδύνατος ὄντος νὰ καταδικασθῆ, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν ἀπόφασιν, νὰ ἐγείρῃ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ κάμῃ ἐν διάθεμα πρὸς τὸν πραγματογνώμονα, τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἐξέλεγχῆ τῆς γνησιότητος τῶν βιβλίων τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός.

Ὁ κύριος Ρισόν, ὅστις ὡς γινώσκωμεν εἶχεν ἐπιφορτισθῆ τὴν ἐξέλεγχῆ ταύτην, ἀπεπεράτου τὴν ἐκθεσίαν του ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὅτε ἡ ὑπηρετρία του τῷ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ κόμητος Μαυρικίου δὲ Βανδάμ.

— Εἴσαξέ τον, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ κόμης, ἔχετε ἐνώπιόν σας ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἡ περὶ τὰς ὑποθέσεις ἄγνοιά του ἔφεραν εἰς καταστροφὴν καὶ ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ καταδικασθῆ μετὰ τῶν ἀθλιῶν ἀγυρῶν, εἰτινες τὸν ἐλήστευσαν καὶ τὸν ὅποιον κατηγοροῦσιν ὡς συνένοχόν των.

Ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας μου οὐδὲως θὰ μοὶ ἐστοιχίζε καὶ θὰ παρητούμην εὐχαρίστως πάσης ἐπ' αὐτῆς ἀπαιτήσεώς μου, ἐὰν ἡ τιμὴ μου δὲν ἦτο ἐν κινδύνῳ. Τὴν τιμὴν μου μόνον θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ ἐνεκα τούτου ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον ὑμῶν. Γινώσκω ὅτι εἴσθε τίμιος ἄνθρωπος καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατεβάλετε τὰς δυνατὰς προσπάθειάς πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἐξιχνίασιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τῆς ἐλευσίνης ταύτης ὑποθέσεως, εἰς ἣν μοῖρα κακὴ μὲ περιέπλεξε διὰ νὰ μὲ καταστρέψῃ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Ἀλλὰ περὶ τῆς ὑλικῆς καταστροφῆς, ἐπαναλαμβάνω, οὐδὲως ἐνδιαφέρομαι. Ἐπιτρέψατέ μοι τώρα, κύριε, νὰ σας δώσω ἐξηγήσεις τινάς, αἵτινες θὰ σας χρησιμεύσωσιν ἴσως εἰς τὴν ἀκριβεστέραν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, διέκοψεν ὁ πραγματογνώμων.

— Πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ σας εἶπω πῶς καὶ τῆ προτροπῇ τίνων εἰσῆχθη καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἀτυχή αὐτὴν ὑπόθεσιν. Καίτοι ἡ ἠμολογία αὕτη μοὶ στοιχίζει, ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ σας εἶπω ὅτι γυνὴ ἐπαίξε σπουδαιότατον μέρος εἰς τὴν μηχανορραφίαν ταύτην.

— Αὐτὸ συμβαίνει πολλάκις, παρετήρησεν ὁ κ. Ρισόν. Ἐξακολούθησατε, κύριε.

— Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο παλλακίς μου. Τὴν ἐνόμιζον νυμφευμένην, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Τὴν ἐγνώρισα εἰς τὸ θέατρον, ἐξ οὗ καὶ τὴν παρέλαβον ὡς ἠθοποιός, δὲν ἠρέσκετο εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια ὑπεκρίνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸ ἐπάγγελμά της καὶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν κοινωνικὰς σχέσεις καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φιλίαν. Μοὶ εἶχε συστήσει ἄνδρα τινά, δῆθεν ἠθοποιὸν καὶ αὐτόν, ὁ ὅποιος ὑπεκρίνετο τὸ μέρος τοῦ ζηλοτύπου συζύγου. Πραγματικῶς τὸ ἐπίστευσα· ἀλλὰ μὲ μερικὰ χιλιόφραγκα μετέβαλον τὸν κύριον αὐτόν εἰς συγκαταβατικὸν σύζυγον. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἔπρεπε βεβαίως νὰ μοὶ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πρὸς ἀμφοτέρω τὰ ἐντιμα ταῦτα ὑποκείμενα· δυστυχῶς οὐδὲν ἔβλεπον, ἤμην τυφλός· οὐδὲν ἠννόησα ἐκ τῆς παιζομένης κωμωδίας. Εὐθύς ὡς ἐγενόμην βέβαιος, ὅτι αὐτὸς τὸν ὅποιον ἐνόμιζον σύζυγόν της δὲν ἠθέλην ἔλθαι ἐφεξῆς νὰ τεθῆ πρόσκομμα μεταξύ τῆς ἐν λόγῳ γυναικὸς καὶ ἐμοῦ ἢ ὅτι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει θὰ μοὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸν ἀπομακρύνω διὰ χρημάτων, ἐγκατέλειψα τὴν Λωζάννην, ἐνθα εὐρισκόμην κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετὰ τῆς κυρίας ταύτης, καὶ ἦλθον νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς Παρισίους μετὰ τῆς ἐρωμένης μου. Τὴν ἐνεκατέστησα εἰς μέγαρον τὸ ὅποιον θὰ τῆς ἠγόραζον, ἐὰν δὲν μ' ἐμπόδιζεν ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συζυγοῦ της. Ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τῆς ἀφι-

λοκεροῦς καὶ ἐγὼ κατέστην τὸ παίγιον τῆς κωμωδίας της. Ἡμέραν τινά, μοὶ ἐπαρουσίασεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της τὸν κύριον δὲ Λορδάκ. Οὗτος μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός· τὴν ἐπομένην ἐδεχόμην τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου δὲ Λορδουξ, ἀξιωματικοῦ ἀποστράτου, ὅστις μοὶ ἀνέμνησε τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα μου εἰς Ρέννας. Μοὶ ὠμίλησε πειστικώτατα ὑπὲρ τῆς ἰερούσεως τῆς ἐγωστῆς Ἐταιρίας καὶ μὲ παρεκίνησε νὰ λάβω μέρος εἰς αὐτὴν· ὑπεχώρησα εἰς τὴν ἐπιμονὴν του καὶ ἐνεγράφην διὰ μετοχὰς πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων, ἀντὶ τῶν ὁποίων τὸ τέταρτον μόνον κατέβαλον, διότι ταιαύτη ἦν ἡ ἀρχικὴ τῆς ὑποθέσεως συμφωνία, ἐπὶ ταύτης δὲ ἐρειδόμενος καὶ ἐγὼ ἐνεγράφην διὰ ποσὸν τοσούτω σημαντικόν. Ἐπίστευσα ἀνοήτως εἰς τοὺς λόγους ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οἱ ὅποιοι μ' ἐβεβαίουν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐλάμβανε χώραν καταβολὴ ὀλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῆς ἐγγραφῆς. Τώρα γνωρίζω τί σημαίνουναι αἱ λέξεις αὗται· τότε ἠγνόουν τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἔνοιαν καὶ σημασίαν. Ἐκτοτε ἐγενόμην ἐνήμερος πάντων τούτων, ἀλλὰ φεῦ! ἦτο ἀργά. Εἶχον διορισθῆ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἐπὶ τινὰς μῆνας ἡ ἐπιχειρήσις ἔσχε φαινομενικὰς ἐπιτυχίας, ἐπειδὴ οἱ τῶς συνεταῖροί μου εἶχον διοργανώσει ὅτι καλεῖται **Συνδικάτου** καὶ ὅπερ ἐγὼ ὀνομαζῶ Ἐταιρίαν ἐπιτηδίων κλεπτῶν, συμμορίαν ἀπατεῶνων.

Μετὰ διακοπὴν ὀλίγων δευτερολέπτων ὁ κύριος δὲ Βανδάμ ἐξηκολούθησε :

— Τῆ βοήθειά δεσίων τινῶν μέσων, συνειθεστάτων τοῖς ἀνθρώποις τοῦ χρηματιστηρίου, ἐδημιούργησαν σπουδαίαν ἀγορὰν ἐπὶ τῶν μετοχῶν μας καὶ κατώρθωσαν νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτάς ἰσχυρὰν ὕψωσιν. Συνελήφθη καὶ παλιν εἰς τὴν παγίδα χρησιμοποίησας τὰ τελευταῖά μου κεφάλαια εἰς τὴν ἀγορὰν νέων μετοχῶν τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός.

— Πιστεύω νὰ γίνωσι δεκτὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Ρισόν, αὐτὰ τὰ ὅποια μοὶ λέγετε πρὸς ἀπόδειξιν τῶν δὲν ἔχετε ἢ νὰ προσαγάγητε τὰς μετοχὰς σας πάσας. Ἐκεῖνο μόνον τὸ ὅποιον μὲ ἀνησυχεῖ διὰ τὴν θέσιν σας, εἶνε ἡ ἀνεπιφύλακτος ἐπιδοκιμασία, τὴν ὅποιαν παρέσχετε εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὑπογράφοντες τὰ πρακτικὰ τῶν διαφόρων συνεδριάσεων.

— Δὲν παρευρισκόμην ὅμως εἰς αὐτάς.

— Τὸ πιστεύω· ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ ἀποδείξετε;

— Ὑπάρχει, κύριε, γεγονός τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπέστησα εἰσέτι τὴν προσοχὴν σας· ἐπιτρέψατέ μοι ὅθεν νὰ ἐξακολουθήσω.

— Σὰς ἀκούω.

— Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς συλλήψεώς μας, ἔμαθον ἐκ τοῦ στόματος κυρίας τινός, ὀνόματι Ὀρτενσίας Ἐρβελώ, ἥτις ἐγνώριζε τὴν Ἐσθῆρ Φλορβάλ... αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης μου...

— Ἐσθῆρ Φλορβάλ! ἀνέκραξεν ὁ πραγματογνώμων, εἶνε τὸ ὄνομα τῆς γυναικός...

— Ἡτις ἐπαίξε πλησίον μου τὸ μέρος, τὸ ὅποιον γνωρίζετε, διέκοψεν ὁ δὲ Βανδάμ. Τὴν γνωρίζετε ἴσως;

— Ἐκ φήμης μόνον, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας· συνελθὼν εἰς ἑαυτόν. Γνωρίζω ἐπίσης τὸν σύζυγόν της.

— Τὸν σύζυγόν της;

— Μάλιστα, διότι πράγματι εἶνε νυμφευμένη.

— Πῶς! αὐτὸς ὁ Ραβάνης...

— Ὁ ἀθλιος αὐτὸς δὲν εἶνε ἡ ἐραστὴς της. Ὡς πρὸς τὸν σύζυγόν της...

— Δύνασθε, παρακαλῶ, νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομά του;

— Αὐτὸ μοὶ εἶνε ἀδύνατον. Ἀρκεσθήτε νὰ μάθετε ὅτι εἶνε ἐντιμὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος θὰ παρουσιασθῆ ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη καὶ ἐν τῷ καταλλήλῳ χρόνῳ.

— Ἔστω, κύριε, δὲν ἐπιμένω. Ἐπαναλαμβάνω μόνον νὰ

σας παρακαλέσω καὶ πάλιν ὅπως θελήσετε νὰ λάβετε ὑπ' ἑμὲν τὰς πληροφορίες, ἃς πρὸ ὀλίγου μετέδωκα ὑμῖν. Θὰ μεταβῶ ὡσαύτως εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν διὰ νὰ συμπληρώσω τὴν κατάθεσίν μου ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην.

— Ὅχι ἀκόμη, ἐὰν εὐαρεστήσθε, ἐπανέλαβε μετὰ ζωνρότητος ὁ κύριος Ρισόν. Ἀφήσατέ με νὰ ἀποδείξω πρῶτον τὸν ὀλίγον χαρακτήρα τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐταιρίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θὰ μοὶ εἶνε πολὺ εὐκόλον εἰς τὸ εἶξῃς. Χάρις εἰς τὰς πληροφορίες τὰς ὑποίας πρὸ μικροῦ μοὶ ἀνεκοινώσατε, αἱ ἐρευναὶ μου θὰ τραπῶσι νέαν ὁδόν. Ἐν τῇ ἐκθέσει θὰ κάμω διὰ μακρῶν λόγων περὶ τῶν ἀνεκοινώσεων τούτων, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς δὲν εἶδεν εἰσεῖτι ὑπονοίας εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, καὶ ὅταν καλέσωσιν ὑμᾶς αὖθις ἐντὸς ὀλίγου ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, θέλετε ἐπαναλάβει ὅσα πρὸ μικροῦ μοὶ εἶπατε. Εἶνε ὠφέλιμον, πιστεύσατέ με, νὰ ὁδηγηθῆτε, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων.

— Ὁ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας, ἀπεκρίθη ὁ κύριος δὲ Βανδᾶμ.

Ἠγέρθη καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ κυρίου Ρισόν ἀπεχαιρέτισεν αὐτόν.

Ἐξῆλθεν.

*
*

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ πατήρ τῆς Ἐμμελίνας ἤρξατο σκεπτόμενος ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀποκαλύψεων, τὰς ὑποίας ἤκουσε πρὸ ὀλίγου· ἐσυλλογίζετο δὲ τί μέρος ἔπρεπε νὰ λάβῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀγρυπτικὴν ὑπόθεσιν.

Περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κόμητος δὲ Βανδᾶμ οὐδεμίαν τῶν ἔμμενε πλέον ἀμφιβολία.

Ὁ Ραβάνης καὶ ἡ Φλορβάλ ἦσαν οἱ συνένοχοι τοῦ δὲ Λορδᾶκ, τοῦ δὲ Λοσονῶ καὶ τῶν ἄλλων ἀπατεῶνων, οἵτινες συνεννοήθησαν ν' ἀπογυμνώσωσι τὸν δὲ Βανδᾶμ καὶ ἑτέρους τινὰς ἐτι ἀγαθοὺς πολίτας. Περὶ τούτου ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὁ ἀξιόλογος πραγματογνώμων.

Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ κατώρθου ν' ἀπαλλάξῃ τὸν κύριον δὲ Βανδᾶμ; Τὸ μέσον ἦν ὁμολογουμένως λίαν δυσάρεστον.

Ἡ ἐργασία τοῦ κυρίου Ρισόν περιωρίζετο ὅπως ἐκ τῶν γραφικῶν χαρακτήρων, τῶν διευθυνόντων τὴν Ἐταιρίαν τοῦ Ἀεριοφωτος, λάβῃ ἀποδείξεις τῶν κακοβούλων προθέσεων τῶν κυρίων διευθυντῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπασαί αἱ ἀποφάσεις εἶχον ληφθῆ κοινῇ συναινέσει καὶ ἐπιδοκιμασθῆ ὑπὸ τοῦ δὲ Βανδᾶμ, ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν πραγματογνώμονα νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἰδιαιτέρως τὸν ἓνα ἢ τὸν ἕτερον τῶν διευθυντῶν. Ἡ εὐθύνη αὐτῶν ἦτο ἀκεραία.

Ἐν τούτοις, ἡ συνείδησίς του ἐξηγείρετο ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὸ κύριον θῦμα θὰ ἐτιμωρεῖτο ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀγρυπτῶν, οἵτινες τὸ κατέστρεψαν, ἐνῶ οἱ ἀληθεῖς ἐνοχοί, ὁ Ραβάνης καὶ ἡ Ἐσθῆρ Φλορβάλ θ' ἀπελάμβανον ἀτιμωρητείας τῶν προϊόντων τῆς ἀτιμίας των. Κατὰ τῆς γυναικὸς ταύτης οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ, διότι ἐργασθεῖσα ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ καὶ ὑπὸ τὰ παρασκήνια, οὐδὲν ἔχον ἐναργεῖ τῆς ἐποχῆς τῆς εἶχε καταλίπει.

Ὡς πρὸς τὸν Ραβάνην, ἠδύνατο εὐκολώτατα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οὗτος οὐχὶ μόνον ὀβολὸν δὲν κατέβαλεν ἀπέναντι τῆς ἐγγραφῆς του, ἀλλὰ τούναντίον καὶ ἔλαβεν ἱκανὸν χρηματικὸν ποσὸν ὡς ἀντίτιμον τῆς ἐπενειδίστου διαγωγῆς του. Ἐν τῇ ἐκθέσει του ὁ κύριος Ρισόν ἠδύνατο κάλλιστα νὰ καταδείξῃ λεπτομερῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ ἄθλιος αὐτός, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκταθῆ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

— Ἐπὶ τέλους τί μὲ μέλει! ἀνεφώνησεν ὁ πραγματογνώμων. Ὁ οὐτιδανὸς εὐρίσκειται εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ.

Κατέστειλε κίνημα λύσεως ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν βασάνων, ἃς ὑπέστη.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ παράσχῃ, ἄνευ ἀναβολῆς, εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὰς πληροφορίες του ἐπὶ τοῦ λεγομένου Ραβάνη. Ἐσκέφθη μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπωφελέστερον νὰ μεταβῆ ὁ ἴδιος παρὰ τῷ κυρίῳ ἀνακριτῇ καὶ ἐκθέσῃ προφορικῶς πρὸς αὐτόν τὰς ἀνεκοινώσεις του, ἀλλὰ φοβηθεὶς μήπως ἀναγκασθῆ νὰ ὀνομάσῃ τὴν γυναικίαν, ἣτις ἐκράτησε τὸν μίτον τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρξε σύζυγός του, μετέβαλε γνώμην καὶ ἔκρινεν προτιμότερον νὰ γράψῃ.

Πράγματι δέ, ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἐγγράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κύριον Δορμεῖλ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνέφερε μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξηγήσεων τίς ἦτο ὁ κύριος αὐτός Ραβάνης, τὸ ὄνομα καὶ τὴν ψευδῆ ιδιότητα, ὑπ' ἣν ἐκρύπτετο εἰς Λωζάννην, διὰ νὰ συλλάβῃ εἰς τὴν παγίδα του τὸν κύριον δὲ Βανδᾶμ, καὶ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐν τῇ ἰδρύσει τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτος, ἀκολουθεῖ δὲ εἰσῆλθεν εἰς ἀκριβεστέρας λεπτομερεῖας ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν σκευωριῶν, ὧν κατέστη συνένοχος ἐγγραφόμενος διὰ μετοχὰς ἀντιπροσωπεύσας ποσὸν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων οὐδὲ λεπτόν κατέβαλεν. Ἀνέφερον ἐπίσης ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὅτι ὁ κόμητος δὲ Βανδᾶμ ἐγένετο θῦμα τῶν συνεταίρων του ἐξαπατηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οὐδόλως ἦτο συνένοχος, ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός του κατεδεικνύετο ἐναργῶς ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων τῆς Ἐταιρίας καὶ τέλος ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅστις κατέβαλε πραγματικὰ κεφάλαια, ἐνῶ τὰ λοιπὰ μέλη διενεμήθησαν τὰς μετοχὰς ὅπως τὰς ἐκποιήσωσιν εἰς τρίτους ἐν ἀγνοίᾳ τῶν διατρεχόντων εὐρισκόμενος. Συνέπεραιν δὲ ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον, συνάμα δὲ καὶ δικαιοτάτον, ἡ κατηγορία νὰ περιλάβῃ καὶ τοὺς κυρίους Λαφορέστ, διοικητὴν τῆς Προεδρευτικῆς Τραπέζης, ὁδλίως ἀναμιχθέντα εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτος, καὶ Ραβάνην, πρωτοῦργόν τῆς ἐγκληματικῆς συνεννοήσεως.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Ρισόν ἔφθασε λίαν καταλλήλως εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπερρώννυε διὰ τοῦ εἰλικρινεστέρου τρόπου ἑτέραν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνακριτὴς εἶχε λάβει τὴν αὐτὴν προίαν καὶ ἣτις διελάμβανε τὰ εἶξῃς:

«Κύριε,

»Μανθάνω ὅτι ἔχετε ἐπιφορτισθῆ τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτος, εἰς τὴν ὁποίαν περιπλέχθη εἰς ἐκ τῶν φίλων μου ὁ κύριος δὲ Βανδᾶμ. Θέλω σας δοῦναι πληροφορίες τινὰς, αἵτινες, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, θὰ σας βοηθήσωσιν εἰς τὰς ἐνεργείας σας καὶ θὰ σας ἐπιτρέψωσι ν' ἀναγνωρίσητε τὴν ἐντελῆ ἀθωότητα τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω ὠνόμασα.

»Ἴδου αἱ πληροφορίες αὗται:

»Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν διατελῶ ὑπὸ περιστάσεις, ἃς κρίνω ἀνωφελεῖς νὰ ἐκθέσω ἐνταῦθα, θῦμα ἐνὸς ἀθλίου Ραβάνη. Τὸ ἄτομον αὐτὸ ἐπανελημμένως ἐξελέγηθῃ ὡς σύζυγός μου. Ἡ οἰκτρὰ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην μ' ἔθεσεν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὸ προσωπεῖον, μεθ' ὅλας τὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας ἀπεπειράθην ὅπως ἐξέλθω τῆς δεσποτείας του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπέναντι τῶν σκληρῶν κατηγοριῶν, αἵτινες ἐπιβαρύνουσι τὸν κύριον δὲ Βανδᾶμ, δὲν δύναμαι ἐπὶ πλέον νὰ σιωπῶ. Ἡ συνείδησίς μου μὲ ὑποχρεῖ νὰ σας διαφωτίσω ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Ραβάνη τούτου. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἀληθὴς διοργανωτὴς τῆς καταδιωκομένης Ἐταιρίας. Εἰς αὐτόν οἱ ἰδρυταὶ τῆς ἐν λόγῳ Ἐταιρίας ὀφείλουσι τὰ πρῶτα κεφάλαια, διότι τῇ ὑποδείξει του οἱ κύριοι δὲ Λορδᾶκ καὶ δὲ Λοσονῶ εὗρον τὸν κύριον δὲ Βανδᾶμ· τότε ὁ τελευταῖος οὗτος μοὶ ὡμίλησε περὶ τῶν προτάσεων, αἵτινες τῷ ἐγένοντο. Ἐσχον τὴν ἀπρονοήσιαν νὰ τὰς ὑποστηρίξω, οὐδόλως ὑποπτεύουσα ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι ἠδύνατο νὰ ἦνε ἀπόστολοι τοῦ Ραβάνη. Ἐὰν ὑπόπτευον ὅτι ὁ Ραβάνης εἶχε μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην,

τὸ πᾶν θ' ἀπεπειρώμην ἵνα ἀποτρέψω τὸν κύριον δὲ Βανδᾶμ τῆς συμμετοχῆς, ἣν ἤθελε νὰ λάβῃ.

»Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς καλῆς μου πίστεως ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω ὑμῖν ὅτι κατεστράφην συγχρόνως μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βανδᾶμ. Μοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει τσσαύτην ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ὥστε οὐδόλως ἐδίστασα ὅπως καταβάλω εἰς αὐτὴν τὰ ὀλίγα μου χρήματα, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν μετρίαν μου περιουσίαν.

»Ὅτε ἔλαβον γνῶσιν τῆς θλιβερᾶς φήμης, ἥτις διεδίδετο διὰ τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Ἀερίοφωτος, ἠθέλησα νὰ σώσω τὰ χρήματά μου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο πολὺ ἄργά. Οἱ διευθυνόντες τὴν Ἑταιρίαν εἶχον ἤδη συλληφθῆ καὶ αἱ μετοχαὶ μου δὲν εἶχον πλέον ἢ τὴν ἀξίαν τοῦ χάρτου των καὶ κατὰ τὸ βάρος αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ πωληθῶσιν. Εὐρέθη, οὕτως εἰπεῖν, ἄνευ πόρων· δὲν μοὶ ὑπελείποντο πλέον ἢ τὰ κοσμηματά μου, αἱ ἐνδυμασίαι μου καὶ τὰ ἐπιπλά μου, τὰ ὅποια ἐπώλησα ὅπως μεταβῶ εἰς Βρυξέλλας, ἔνθα ἤλπίζον νὰ συμβληθῶ διὰ θεατρικὴν ὑποχρέωσιν.

»Μόλις ἔφθασα εἰς Βρυξέλλας, συνήντησα τὸν κύριον Ραβάνην. Ἐντὸς ὀλίγου ἔμαθον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὑπἄλληλος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Αἱ ἀστυνομικαὶ του σχέσεις τῶ ἐπέτρεψαν ὅπως ἐπανεύρῃ τὰ ἔγγραφα μου. Ἄλλως τε, ἐγνώριζον ἐκ πείρας ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὰς καταδιώξεις τοῦ ἀθλίου τούτου. Ὅτε τὸν ἐπανεῖδον, μοὶ κατέστησε γνωστὸν ὅτι ἦτο κύριος τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων, συνάμα δὲ μοὶ ἐγνώρισε καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ τὰς ὠφελήθη, τούτέστι τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἔπαιζεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίοφωτος. Ἀκολουθῶς ἐτόλμησε νὰ μοὺ προτείνῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσω καὶ μοὶ προσέφερε μέρος τῆς περιουσίας, τὴν ὅποιαν τόσῳ ἀτίμως ἀπέκτησε.

»Προσβληθεῖσα τὸν ἀπέβαλον τῆς οἰκίας καὶ ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς γράψω.

»Ἀποπερατοῦσα τὴν μακρὰν ἤδη ταύτην ἐπιστολήν, σὰς βεβαίω ὅτι εἶμαι ὀλοκλήρως εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἐάν ποτε λάβητε ἀνάγκην πληρεστέρων πληροφοριῶν.

»Δέξασθε, κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εὐλικρινοῦς ἀφοσιώσεώς μου.

»ΕΣΘΗΡ ΦΛΟΡΒΑΛ.

»Ξενοδοχεῖον τοῦ «Βορρᾶ»

»ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ.

Φαίνεται ὅτι, ἕνεκα σπουδαίων συμβεβηκότων, ἡ κυρία Φλορβάλ ἠναγκάσθη νὰ καταγγεῖλῃ τόσῳ ἀποφασιστικῶς τὸν συνένοχόν της.

IZ

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

Ὅλιγας ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίοφωτος, ὁ Ραβάνης ἐδραπέτευσεν εἰς Βρυξέλλας. Ἡ Ἑσθήρ Φλορβάλ δὲν ἐβράδυνε, κατὰ τὰς παραγγελίας του, νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὁ Ραβάνης ἐνεκατέστη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἀννοβέρου», ἡ δὲ κυρία Φλορβάλ εἰς τὸ τοῦ «Βορρᾶ.»

Ἦτο ἀναπόφευκτον ἵνα οἱ δύο συνένοχοι μὴ κατοικήσωσιν εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν.

Ὁ Ραβάνης δὲν ἔλειψε νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πρώην παλλακίδος του. Πρὸ πολλοῦ ἐπέζητει τὴν εὐκαιρίαν ὅπως καταστῇ αὐτῆς ὁ ἐραστής τῆς Ἑσθήρ καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῇ ἀφαιρέσῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἶχεν αὐτῇ.

Ἐνόσῳ ἦσαν πτωχοί, ἡ ἀνάγκη τοὺς εἶχε χωρίσει ὁ συνεταιρισμὸς των ἦτο ὅλως ἐμπορικὸς. Αἱ σχέσεις των ἦσαν, ἀληθῶς εἰπεῖν, σχέσεις ὑποθέσεων. Αἱ ἐργασίαι των δὲν ἦσαν καρποφόροι· τοιαῦται ἐγίνοντο ἀφ' ἧς ὁ δὲ Βανδᾶμ εἶχε καταστῆ λεία των.

Ἡ σημερινὴ ὄθεν κατάστασις των ἦτο διαφορετικὴ.

Ἀμφότεροι ἦσαν πλούσιοι. Ἄλλ' ὁ Ραβάνης δὲν ἦτο ἱκανοποιημένος· Ἐπεθύμει νὰ καταχρασθῇ καὶ τὰ κεφάλαια τῆς Φλορβάλ. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ του ἐβιάζετο νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν συνέχειάν του τὸν λαμπρὸν βίον, τὸν ὁποῖον θὰ διῆγον, ἐάν αὕτη συγκατένευε νὰ ἐνώσῃ τὰ κεφάλαιά της μετὰ τῶν ἰδικῶν του.

— Μὲ τὴν αὐτὴν καρδίαν καὶ μὲ τὸ αὐτὸ βαλάντιον θὰ ἔχωμεν ἐπιτυχίαν εἰς ὅ,τι δῆποτε ἐπιχειρήσωμεν.

Ἄλλὰ ἡ κυρία Φλορβάλ, ἔχουσα λόγους ἰσχυροὺς ὅπως ἀποφύγῃ πάντα μετὰ τοῦ ἀρχαίου της ἐραστοῦ συνεταιρισμῶν, προσπειεῖτο ὅτι ἐκώφευεν.

Ἄλλ' ὁ κύριος Ραβάνης δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐγκυκαταλείπουσιν ἀμέσως τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας, ἣν συνέλαβον. Ἐννοεῖ, οἰκῶποτε θυσιᾶ, νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰ σχέδια, τὰ ὅποια διανοήθη. Δὲν ἠγνόει ὅτι ὁ κόμης δὲ Βανδᾶμ εἶχε δωρήσει εἰς τὴν ἐρωμένην του πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων· ἐγνώριζεν ὡσαύτως ὅτι αὕτη ἔσπευσε καὶ τὰς μετέτρεψεν εἰς μετοχὰς τῶν Ἑθνικῶν Δανείων.

Ἀφ' οὗτου κατέστη κεφαλαιοῦχος, ἡ φειδοδοξία του ἀνεπτέρωθη. Ἦθελε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἑκατομμύριόν του καὶ ἐσκέφθη πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ οὐνεῦρου του νὰ σφετερισθῇ τὰ χρήματα τῆς Ἑσθήρ. Οὐδὲν μέσον ἀποπλανήσεως παρημέλησεν ὅπως ἀναζωπυρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς πρώην ἐταίρας του τὴν σβεσθεῖσαν φλόγα τοῦ τελευταίου ἐρωτῆς των. Μάτην ἔπνευσε, τὸ πῦρ ἦτο ἐσβεσμένον, καὶ οὐδένα ἠδυνήθη νὰ ἀναζωογονήσῃ σπινθῆρα, εἰμὴ μόνον ὅτι διεσκόρπισε τὴν ψυχρὰν τέφραν τῆς ἐστίας τῶν ἀρχαίων ἐρωτῶν.

Ὅτε ἐντελῶς πλέον κατεπίσθη ὅτι ἡ Ἑσθήρ τῶ διέφευγε, ἕνα μόνον σκοπὸν, μίαν μόνην ἰδέαν εἶχε· νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν καὶ προπαρσκευάσθῃ πρὸς τούτο.

Ἐναντίον τῶν ἐξεῶν του, ἤρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην νὰ ἐπισκέπτηται τὴν κυρίαν Φλορβάλ ἐν τῶ ξενοδοχείῳ τοῦ «Βορρᾶ» ἐν τῶ ὅποιῳ αὕτη διέμενον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ τὴν κρατῇ ἐνήμερον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀερίοφωτος, ὡς καὶ περὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ δὲ Βανδᾶμ. Τὴν διεβεβαίω δὲ ὅτι, τὰς πληροφορίας τὰς ὅποιαις τῇ ἀνεκοίνου, ἐμάνθανεν ἐξ ἀσφαλεστάτης πηγῆς.

Ἡ κυρία Φλορβάλ, μὴ ἔχουσα λόγους ὅπως ὑποπτεύηται τὰ σχέδιά του, τὸν ἤκουεν. Ὁ Ραβάνης τὴν εἶχε πείσει ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ καὶ τὴν προέτρεπε νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰς Βρυξέλλας· ἐξεμεταλλεύετο τοιουτοτρόπως τοὺς φόβους της ἵνα ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρουσιάσῃται παρ' αὐτῇ κατὰ πάσαν ὥραν. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δ' ἔθεωρεῖτο ὡς συγγενῆς τῆς Ἑσθήρ Φλορβάλ.

Ἡμέραν τινὰ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν της, ἀλλ' αὕτη ἀπουσίαζε τοῦ ξενοδοχείου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν.

Ἐδῶκεν ἐν λουδοβίκιον εἰς τὸν ὑπρέτην καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως ἀναμείνῃ τὴν κυρίαν ἐν τῶ δωματίῳ της· ὁ ὑπρέτης τῶ ἐνεχείρησεν ἄνευ ἀντιρρήσεως τὴν κλεῖδα. Ὁ τυχοδιώκτης παρέμεινεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, μεθ' ὃ κατῆλθεν ἀφήσας εἰς τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου ἐπιστόλιον διὰ τὴν κυρίαν Φλορβάλ.

Ὅτε αὕτη εἰσῆλθεν, ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ραβάνη διαλαμβάνουσαν τὰ ἐξῆς:

«Δὲν ἠδυνήθη νὰ σὲ ἀναμείνω. Ἐλθέ ἀμέσως εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Πρόκειται περὶ σπουδαίων.

»ΙΩΑΝΝΗΣ».

Ἡ Ἑσθήρ ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ραβάνης θὰ εἶχε νὰ τῇ ἀνακαινώσῃ σπουδαίαν εἶδησιν καὶ ἕνεκα τούτου ἐπορεύθη πάραυτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἀννοβέρου». Ἄλλ' ὁ ἀγύρτης εἶχεν ἐξέλθει πρὸ ἡμισείας ὥρας, εἰπὼν εἰς τὸν θυρωρὸν ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ παρεκάλει τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, νὰ τὸν περιμένῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὁ Καμπεϋρόλ ἄφινε κατὰ μέρος τὰς χαριτολογίας του πρὸ τῆς ἀφθόνης ἐφωδιασμένης τραπέζης. (Σελ. 22).

Ἐξηκολούθησε :

— Σὰς ἐγνώρισα εἰς τὴν πλέον κακὴν ἐποχὴν σας, καὶ δὲν ἦτο λαμπρὸς ὁ βίος σας ὅτε ἐκλείσαμεν τὰς συμφωνίας μας εἰς τὸ Βρέιλ· ἐνθυμείσθε ;

Ὁ Βωνοῶζ ἔκαμε κίνημα κοπώσεως, τὸν μορφασμὸν ἀσθενοῦς ὑφισταμένου δυσάρεστον ἐγγείρησιν.

— Συγκρίνετε, ἐξηκολούθησεν ἀπτόητος ὁ Καμπεϋρόλ, τὴν τῶρα θέσιν σας πρὸς τὴν τότε. Πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς δανειστάς σας, τρέμων εἰς τὴν ἐπαύριον, ἀμφιβάλλων ἂν τέλος δὲν θὰ ἐτινάξετε τὸν ἐγκέφαλόν σας, εἶχατε ἐν τούτοις θράσος καὶ παραστατικόν· ἐγὼ σας θαύμαζον, λόγον τιμῆς ! Σήμερον ὅποια διαφορά ! Ἐχετε θαυμαστά πλοῦτη, ἀμάξια καὶ μαγείρους. Ἡ κόμησά τωόντι καὶ σεῖς, εἴσθε ὡς ἡ γάτα μὲ

τὸν σκύλον, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ πλάσμα ὑποφέρει ἐν σιγῇ καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἀκούει. Λοιπόν, δὲν σὰς ἐγνώριζα τόσον τρυφερὰς καρδίας, ὥστε νὰ λυπήσθε διὰ τὰς συμφωνίας τοῦ πλησίον. Εἴσθε προικισμένος μὲ ἰσχυρὰν δόσιν ἐγωϊσμοῦ, καὶ δὲν σὰς τὸ κατακρίνω. Καὶ ἐγὼ εἶμαι παρόμοιος καὶ τὸ ἔχω κύχημά μου. Ὅχι λοιπόν ἀδυναμία. Σκεφθῶμεν ἐν πρώτοις περὶ ἡμῶν. Οἱ ἄλλοι ἄς οἰκονομῶν ἑαυτοὺς ὡς δύνανται. Καὶ ἄφετε τὴν ἠθικὴν, πειρασμέ ! Ἀρχίζομεν ταξείδιον ἀναψυχῆς. Ἄν εἰς ὅλον τὸν δρόμον σὰς βλέπω ὡς εἴσθε τῶρα, φεύγω καὶ ἐπιστρέφω πάλιν εἰς τὰ ἴδιά μου !

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη ἐκ νέου.

— Ὁβραὶ, εἰκοσιπέντε λεπτῶν σταθμός.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Τὴν φορὰν αὐτὴν δύο ὑπηρεταὶ ἀνθ' ἑνὸς ἐπεφάνησαν περιμένοντες τοὺς κυρίους των.

Ὁ κόμης ἐπήδησε κατὰ γῆς ἐλαφρῶς· ὁ Καμπευρόλ ἐστηρίχθη ἐπιφυλακτικῶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ θαλαμηπόλου του, πρὸς ὃν, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἔριψε τὸν ἐλαφρόν του καὶ μετὰ τὸν ἐσῶθεν ἐπενδύτην, μὲ κίνημα καρδιναλίου.

Οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὅλοι οἱ ταξειδεύσαντες γνωρίζουσι τὰ τοιοῦτου εἶδους ἐπὶ ὀρισμένῳ τιμῆματι γεύματα.

Τρώγουσιν ἐκεῖ δίχως νὰ συνομιλῶσιν.

Ὁ Καμπευρόλ ἄφινε κατὰ μέρος τὰς χαριτολογίας του πρὸ τῆς ἀφθονῆς ἐφοδιασμένης τραπέζης καὶ ἤς τὰ πινάκια ἀντικαθίσταντο μετὰ φανταστικῆς ταχύτητος.

Ἐν τούτοις, μεταξύ τοῦ τυροῦ καὶ τοῦ καφέ, εὔρε μέσον, τὸ στόμα ἔχον πλήρες, νὰ ἐκτοξεύσῃ τὴν μικρὰν αὐτοῦ φράσιν πρὸς τὸν Βωνοῶζ, ὅστις μόλις ἔτρωγε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ὀδόντων.

— Θὰ ἐκάθησε κ' ἐκείνη εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Ἐκείνη!

Ὁ Βωνοῶζ δὲν ἐφάνη ἐννοῶν.

Ὁ ἄλλος προσέθηκε :

— Τώρα, ὅποτε δὲν τὴν περιμένομεν, ἔπρεπε νὰ εὐρίσκητο ἐδῶ, ἂν ἤμεθα τυχεροί.

Ὁ κόμης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουε καὶ δὲν τὸν ἠρώτησε περὶ τίνος ἡννόει.

Ἄλλ' ὁ ταγματάρχης, ὅστις κρυφίως τὸν ἐμελέτα, ρίπτων τοὺς ὑπαινηγμούς του ὡς σφαῖραν δοκιμῆς, εἶδε λάμψιν διαβῆσαν τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνου καὶ συσπωμένους τοὺς κρατοῦντας τὸ κύπελλον δακτύλους του.

Ἡ ὥρα προὔχρωι. Ὁ κώδων τέλος ἐσήμανε καὶ ὁ ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας ἐπεφάνη εἰς τὴν θύραν κραυγάζων :

— Κύριοι ταξειδιῶται, εἰς τὰς θέσεις σας!

Ὁ Βωνοῶζ κατηνύθη μόνος εἰς τὸ διαμέρισμά του, ἐνῶ ὁ Καμπευρόλ τὸν παρηκολούθει στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ Σαθίνου, τῆς βακτηρίας τῶν γηρατειῶν του.

Ὁ Σαθίνος, ὡς γνήσιος Γάσκων, ἔκρυπτε τὴν πανουργίαν του ὑπὸ τὸ κάλυμμα ὑπνηλότητος.

Ἐκυπτε τὴν ράχιν ὑπὸ τὰ ἐπίθετα, δι' ὧν ὁ ταγματάρχης τὸν ἐβύρνε, ζῶν, βλάκα, καὶ τὰ παρόμοια. Τὸν ἤκουε παρατάσσοντα τὰς ὕβρεις του καὶ τὰς ὑπέμενον, ἀλλὰ καρᾶδων τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ κύριός του, καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν συμποσίων καὶ τῆς ἡλικίας, θὰ καθίστατο αὐτὸς ἡδὴ ὄργανόν του διὰ τοὺς φιλοκερδαῖς σκοπούς, οὓς ἔτρεφεν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Καμπευρόλ, βασταζόμενος ὑπὸ τοῦ θεράποντός του, εἶχε τὸ παραστατικὸν λιαν ἀξιοπρεπῆς.

Οὐδεὶς καθ' ὁδὸν θὰ ἠμποδίζετο τοῦ νὰ κάμῃ τὴν ἐσφαλμένην σκέψιν :

— Ἴδου εἰς γέρων σεβάσμιος καὶ ἀξιόλογος!

Ἐπανακαθίστας εἰς τ' ἀπαλά του προσκεφάλαια, ἀνετράπη κλείων τοὺς ὀφθαλμούς ἐν στάσει ἀνθρώπου παραδεδωμένου ὡς θὰ ἐνομιζέ τις εἰς εὐλαθεῖς σκέψεις, ἐνῶ ἦτο ἀπλῶς ἢ χάριν χωνεύσεως συνήθης στάσις του, καὶ ἐξήτασεν ἐκ νέου τὸν κόμητα δίχως ἐκείνος νὰ ὑποπτευθῇ τι.

Τὸν διέβλεπεν ὡς γάτος ἡμικλείων τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα κάλλιον συλλάβῃ τὴν ἄγραν του.

Ὁ Βωνοῶζ ἀνῆψε νέον σιγάρον μὲ τὴν ἀνίαν καὶ ἀθυμίαν αἰτίας δὲν τὸν ἐγκατέλιπον ἀφ' ἧς ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησε.

Αἶφνης ἐστράφη πρὸς τὸν Καμπευρόλ.

— Ἴδου ἡ μία τῶν ἀδελφῶν αἰτίας ἀπέθανον, εἶπεν ἀποτόμως. Ἔχετε εἰδήσεις περὶ τῆς ἄλλης;

Ὁ ταγματάρχης ἀνεπήδησεν ὡς ἄνθρωπος αἰφνιδίως ἀφηνιζόμενος.

— Ἄ! καπνίζετε, εἶπεν ὑπεκφειγῶν τὴν ἀπάντησιν. Ἄν εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἐδίδετε ἓν σιγαρέτον.

— Εὐχαρίστως.

— Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ σιδηρόδρομος μὲ ἀποκοιμίζει ἢ ἡ ζέστη, ἀλλ' ἤμην βυθισμένος εἰς εὐάρεστον νάρκη. Μὲ ἠρωτήσατε; Ἄ! τὸ εὔρον... Ἄν ἔχω εἰδήσεις περὶ τῆς ἀδελφῆς;...

— Ἀκριβῶς!

— Ἄγγω ὀλοτελῶς τί ἀπέγινε.

— Παράδοξον.

— Διατί θέλετε νὰ μεριμνῶ δι' αὐτὴν; Τὸ πρᾶγμα δι' ἐμὲ εἶνε παντελῶς ἐστερημένον ἐνδιαφέροντος.

— Ἀλλά...

— Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ σας εἶπω, ὅτι ἀφῆκε τὸν τόπον μαζὺ μὲ τοὺς ἀναλαβόντας αὐτὴν ἀνθρώπους... Τὰ ἔγνη τῆς ἀπωλέσθησαν...

— Τότε ἀγνοοῦνται;...

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὁ πατὴρ δὲν τὴν ἀνέζητησεν;

— Ἐννοεῖτε ὅτι δὲν μοὺ ἐμπιστεύεται τὰς ὑποθέσεις του... Τὸ μόνον κάμνον με νὰ σκέπτομαι ὅτι οὐδὲν γνωρίζει ἢ ἀπέτυχεν εἰς τὰ διαβήματά του, εἶνε ἢ ἀναχώρησός του.

— Ἀνεχώρησε, τῶνόντι;

— Τὸν εἶδα μεταξύ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ τελευταίου ἀτμοπλοίου... Πλειότερα δὲν γνωρίζω... Ἄλλως τε, ἐπέβλα εἰς ἐμαυτὸν νόμον.

— Ὅποιον;

— Νὰ μὴ ἠμιλῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος καὶ ἐτι ὀλιγώτερον νὰ σκέπτομαι. Σὰς ὑποχρεῶ νὰ πράξῃτε τὸ αὐτό.

— Τὸ ἤθελον, ἀλλά...

— Σὰς ἐνδιαφέρει λοιπὸν πολὺ, πῶς, αὐτὴ ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὡς τὴν ἀπεκαλεῖτε, πρὸ τινων ἐβδομάδων, τὴν ἐσπέραν τῆς μικρᾶς μας διασκεδάσεως;...

— Τρόντι. εἶπε μὲ ὕφος δύσθυμον ὁ Βωνοῶζ, μ' ἐνδιαφέρει πλέον ἢ ὅσον ἤθελον.

— Λοιπὸν! ἐμὲ δὲν μὲ τέρπει ποσῶς οὔτε μ' ἐνδιαφέρει. Ἄς κάμῃ αὐτὸς ὁ Δαβίδων ἢ Δαμβέρτος, ὅ,τι θέλει. Ὁ καιρὸς εἶνε ὠραῖος, ἡ ἐποχὴ θαυμαστή, ἡ ἀτμμάμαξά μας ἀναπαυτικωτάτη, ἔχω τὰ θυλάκια πλήρη τραπέζογραμματιῶν ἐκτίσαν ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς ἐξαιρετὰ μέγαλα εἰς τὰ Πυρηναῖα. Προβλέπω ὀλίγας ἡμέρας τέρψεων. Τί ἄλλο θέλει τις διὰ νὰ γίνῃ εὐδαίετος; Λοιπὸν ἀπαξ διὰ παντός σας παρακαλῶ νὰ μὴ μαραινέτε τὴν εὐχαρίστησίν μου μὲ τὰς σκέψεις σας. Ὅμιλῶ διὰ τὸ καλὸν σας ὅσον καὶ διὰ τὸ ἰδικόν μου. Ὅ,τι εἶνε τῆς τύχης νὰ γίνῃ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀναχαιτίσωμεν. Χρειαζέται λοιπὸν νὰ λάβωμεν τὴν ἀπόφασίν μας μὲ γεναιότητα, πειρασμὲ! καὶ ν' ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰς τὰς σκέψεις. Καλὰ στεκόμεθα ἄς κρατοῦμεν τὴν θέσιν μας, χίλια κανόνια!

— Ὁ Ἰατρός ἐξεφράσθη μετὰ ζωηρότητος.

— Ὁ κόμης συνεκλονήθη.

— Κατὰ βάθος, ἔχετε ἴσως δίκαιον, ἰατρέ.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε; Καλὸν καὶ αὐτό, δοῦξα τῷ θεῷ! ὡς λέγουσιν οἱ Βεαρναῖοι.

— Λοιπὸν πηγαίνομεν;

— Ἐμπρός, εἰς τὴν τύχην τῶν ἰδιοτροπιῶν μας.

— Τὴν ὑποθέτετε εἰς τὰ Πυρηναῖα;

— Ποῖαν;

— Ὁ Βωνοῶζ ἀπήγγειλε σχεδὸν δειλῶς:

— Τὴν Καισαρίαν.

— Τὸ νομίζω. Συνήνητσα τὸν Ριβᾶς. Ὁ Ριβᾶς γνωρίζει πάντα τὰ τῶν Παρισίων. Εἶνε ἐμφυγὸς ἐφημερῆς. Μοὶ εἶπε δύο λέξεις... Φαίνεται ὅτι τὴν ἐργολαβεῖ, ἐξ αἰτίας τῶν χρημάτων τῆς. Κοκινίζετε; Τί σας ἐνδιαφέρει, αὐτὸς ἢ ἄλλος τις, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν σας θέλει.

— Ὁ Βωνοῶζ συνέπτυξε τὰς ὀφρῦς.

— Ἡ ζηλοτυπία ζωηρῶς τὸν ἐκέντα.

— Ὁ Ριβᾶς εἶνε δίχως λεπτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Καμ-

πεύρολ. Δὲν γνωρίζω πῶς συντηροῦνται οἱ τοιούτου εἴδους ἄνθρωποι, λόγον τιμῆς ! Εὐχαρίστως θὰ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸ εἰσοδῆμα τῶν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων τῆς Καισαρίνας, διότι τὸ ἔχει μὲν τὸ ὠμολόγησε... Γνωρίζετε, εἰς ἐμὲ λέγον τὰ πάντα. Μία κόρη πολὺ δυνατὴ ! Ὀλίγας ὡς αὐτὴν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν οἱ Παρίσιοι ! Χθὲς ὑπῆγα εἰς τῆς Λαύρας νὰ πληροφορηθῶ... Ἡ Καισαρίνα ἔλαβεν ἄδειαν ἐνὸς μηνὸς καὶ ἀνεχώρησε...

— Μόνη ;
— Μὲ μίαν μικρὰν ἦν προστατεύει καὶ ἥς οὐδὲ τὸ ὄνομα ἤξεύρω.

— Καὶ μετέβησαν ;...
— Ὅπως ἡμεῖς, πρὸς τὰ ἐμπρός...
— Δίχως σκοπὸν τινα ; παρετήρησεν ὑποπτος ὁ Βωνοῶζ.
— Διατὶ πηγαίνουν εἰς τὰ Πυρηναιῖα ;... Διατὶ νὰ τὰ ἴδουν... Διατὶ νὰ ἀναπνεύσουν ἀέρα... νὰ διασκεδάσουν... Καὶ τέλος σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, τί σὰς ἐνδιαφέρει τοῦτο ; Γνωρίζετε ὅτι αἱ συμβουλαὶ μου εἶνε καλαὶ καὶ ἀμερολήπτοι... Ἀδικῶς μεριμνᾶτε δι' αὐτὴν τὴν κόρην... Πλησιάζει τὸ τεσσαρακοστὸν.

— Μόλις εἶνε τριάκοντα ἐξ ἐτῶν...
— Τριάκοντα ἐξ ἡ τεσσαράκοντα. ἀδιάφορον... Ἐκέρδισε χρήματα καὶ πολλά... Εἶνε ἀνεξάρτητος... Δὲν σὰς συγχωρεῖ τὸ ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῆς τὴν παρεπλανήσατε... Συγχωρησάτέ με διὰ τὴν ἔκφρασιν. Τώρα σὰς ἐμπαίζει καὶ εἶνε ταπεινωτικὸν δι' ἄνδρα τῆς θέσεώς σας νὰ προσκολλᾶται εἰς τὰ φορέματα κόρης ἣτις δὲν τὸν θέλει.

— Δὲν ἐννοεῖτε τίποτε ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ταγματάρχᾳ.

— Τατατατά !
— Ἐν πρώτοις δὲν τρέχω κατόπιν τῆς Καισαρίνας !
— Εἰς ἄλλους ! Τοιαῦτα δὲν περνοῦν εἰς γραῖαν ἀλώπεκα ὡς ἐμὲ.

— Τῆ ἀληθείᾳ, δὲν θὰ ἐλυπούμην ἂν τὴν συνήντων ἐν ταξειδίῳ πλησίον τοῦ Κωτεροῦ ἢ τῆς Λουσώνης...

— Ἄν μ' ἐνέπαιζεν, ὡς λέγετε, τίς οἶδεν ἂν δὲν θὰ τὴν ἐξεδικούμην... Ὀμιλεῖτε περὶ μέσου ἀναψυχῆς.

— Λοιπὸν ;
— Τὸ πᾶν εὐρέθη... Ἴδου αὐτό.
— Ἡ Καισαρίνα ;
— Διατὶ ὄχι ;
— Ἀπάτη τῆς φαντασίας !
— Θὰ ἴδητε.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης μετὰ τελείας ἀδιαφορίας, λάβετέ την... ἂν δύνασθε. Εἶνε ἰδικὴ σας ὑπόθεσις ! Ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας ὡς ὁ Πιλάτος. ὦ ! ἡ εἰρήνη, ἡ ἡσυχία εἶνε πᾶν ὅ,τι θέλω ! Καὶ πόσον τὰ χάνει τις, ὅταν ἐμπλέκει μὲ τὰς γυναῖκας !

Ὁ Βωνοῶζ οὐδὲν προσέθηκεν.
Ἄλλως, ὁ καλὸς ταγματάρχης οὐδὲως θὰ τὸν ἤκουεν.
Ἐξέπεμψε ρόγγον ἀλλ' ἀληθῆ, τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐν τῇ γωνίᾳ του, τὸ στόμα ἔχων ἀνοιχτὸν καὶ ἀπεκραιμῆθη τὸν ὕπνον τῶν δικαίων.

Β'

Προαισθήματα.

Μεθ' ὅλας τὰς καθησυχάσεις τοῦ δόκτωρος Καμπεύρολ, ὁ κόμης Βωνοῶζ δὲν ἦτο ἐν ἡσυχίᾳ.

Ἐίχε ζήσει ἐπὶ εἰκοσαετιᾶν περίπου ἐν τῇ δίνῃ ἀπολαύσεων καὶ ἀταξιών.

Τοῦτο ἐκνευρίζει τὰς μάλλον ἰσχυρὰς φύσεις.

Ἐξ ἄλλου, ἡ τεθλιμμένη καὶ ὑψηλόφρων ὄψις τῆς Λευκῆς, ἣτις ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τῷ ἦτο ζῶσα καὶ ἀένναος ἐπιτίμησις.

Ἡ θέσις λοιπὸν τοῦ κόμητος, λαμπρὰ κατ' ἐπιφάνειαν, ὠμοιάζε κατὰ βάθος τοὺς ἐσωτερικῶς σεσηπότες καρπούς.

Ὁ κόμης αὐτὸς ἐξ ἄλλου τῷ ἀπεδείκνυε πολλὰκις ὅτι ἦτο ὁ σύζυγος γυναικός, ἣτις πλουσίως τὸν συνετήρει καὶ αὐτὸ πολὺ σημαίνει.

Εἰς τὸν ἄνδρα μόνον εἶνε στίγμα.
Ἐν συντόμῳ, ὁ Βωνοῶζ περιεφρονεῖτο παρ' αὐτῶν ἔτι τῶν οἰκείων του καὶ τὸ ἐγνώριζεν.

Οὐδόλως λοιπὸν ἦτο εὐτυχῆς.
Καὶ αὐτὴ ἡ Καισαρίνα μὲ τὴν ἐλευθεροστομίαν τῆς, τῷ ἐξέφραζεν ἐν πάσῃ συναντήσῃ ὅ,τι αἱ ἄλλαι ἤρχοντο νὰ σκέπτονται μόνον. Καὶ τὸ παράδοξον, ὅτι αἱ προσβλητικαὶ τῆς περιφρονήσεις μόνον εἶχον ἀποτέλεσμα τὸ νὰ φλέγωσιν ἐπὶ μάλλον τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος ἐκείνου.

Τέλος τὰ τελευταῖα συμβάντα τῷ ἀφῆρουν πλέον πᾶν σθένος.

Δίχως ἐνδείξεις, εὑρισκεν ἑαυτὸν περιστοιχούμενον ὑπὸ παγίδων.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξηφανίσθη ὅλως αἰφνιδίως.
Αὐτὴ ἡ ἀποχώρησις δὲν ἦτο φυσικὴ.
Καὶ τὸ μυστηριῶδες πάντοτε ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίας.
Ὁ Βωνοῶζ ἔβλεπεν ἀποτελέσματα, ὧν ἠγνόει τὰς αἰτίας.
Λιτῆς αὐτοκτονίας τῆς Ροζέλης τῷ ἦσαν ἀγνωστοί.

Ἦρκεῖτο μόνον νὰ παραδίδηται εἰς παντοίας ὑποθέσεις.
Τόσον τοῦτο ἀπήλπισε τὸν πατέρα, ὥστε τὸν παρεκίνησε νὰ φύγῃ τῆς Γαλλίας, παραιτούμενος τῶν περὶ ἐκδικήσεως ἰδεῶν του ;

Πιθανόν.
Βλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς διαρρήξεως δεσμοῦ, ὁ Δαμβέρτος ὑπετάχθη εἰς νέαν ἐξορίαν ; Ἄνεγνώριζεν ὅτι αἱ ἰδέαι τῆς κομῆσεως οὐδὲ τὸ διαζύγιον τῆ ἐπέτρεπον, τὸ ὅποιον τῆ ἦτο τὸ μόνον καταφύγιον καὶ τὸ ὅποιον καθίστα δυνατὸν τὸ ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ κόμητος σκάνδαλον ;

Ἡ πάλιν ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὴν Λευκὴν μετὰ τῶσων ἐτῶν ἀπομάκρυνσιν ;

Τόσα ζητήματα σκοτεινὰ διὰ τὸν σύζυγον, ἅτινα ἡ εὐδιαθεσίᾳ τοῦ Καμπεύρολ μάτην ἐπειράτο νὰ διασκεδάσῃ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη ἐκ τρίτου.
— Τουραίνῃ, πέντε λεπτῶν σταθμός.
Ὁ δόκτωρ, ἀποτόμως ἀφυπνισθείς, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς.
— Ποῦ εἴμεθα ; ἠρώτησε κλίνων πρὸς τὴν θυρίδα.

Καὶ αἶφνης, παρατηρῶν ταξειδιώτην κατευθυνόμενον πρὸς τὴν ἀμαξοστοιχίαν :

— Σταθῆτε ! ὁ καλὸς μας ὁ Ριβᾶς ! Ἄν τὸν ἐπέρναμε μαζύ ;

Τὸν ἐκάλεσε διὰ σημείου, δίχως νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συντρόφου του.

Ὁ νεοελθὼν ἦτο ὑψηλὸς νέος ξηρός, καλῶς ἐστημένος ἐπὶ κνημῶν ὀλοξήρων, μελαμψός, μὲ ὀφθαλμούς κοίλους, φαιούς τὸ χρῶμα, μὲ κοίλας τὰς παρειάς, τὴν ρίνα ἀέτειον καὶ σχεδὸν φαλακρός.

Μέγας μύσταξ πρὸς τὰ ἄνω ἐστριμμένος ἐχώριζεν εἰς δύο τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ ὄψις του ἦτο ἐφθαρμένη ἐκ βίου ἀτάκτου, αἱ χεῖρες νευρικαί, τὸ ὕφος ψυχρῶς ἀποφασιστικὸν καὶ ἡ περιβολὴ του, ἀνεπίληπτος περιβολὴ Παρισίου ἐν ταξειδίῳ.

Φαῖα ἐνδυμασία, ὁμοίου χρώματος πῖλος, μετὰξίνος ἀνοικτόχρους λαιμοδέτης, ἐντέχνως δεδεμένος.

Τεσσαρακοντούτης τὸ πολὺ ἀνήρ.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀτμάμαξαν, κρατῶν ἐλαφρὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον.

Ἐκαλεῖτο Γκὸ δὲ Ριβᾶς, παντοῦ ἐπέβαλλε τὸ ὑποκείμενόν του καὶ προσέθετεν ἀναιδίως εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά του τὴν λέξιν : βαρώνος.

— Πῶς ἐδῶ, καλέ μου ; ἠρώτησεν ὁ Καμπεύρολ, πρὸς ὃν ὁ Ριβᾶς ἔτεινεν ἕνα του δάκτυλον.

— Φυσικώτατα...

— Ἀλλά...

— Πηγαίνω εἰς τὰ Πυρηναῖα διὰ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ ἐστάθην εἰς Τουραίνην εἰκοσιπέντε ὥρας παρὰ τῷ Ρεβίλλ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται, ἐν λαμπρᾷ ἀναπαύσει. Ἡ Τουραίνη εἶνε ἡ ἐξοχή του. Ποτὲ δὲν τὴν ἐπισκέπτεται, καὶ ἀδίκως. Ἰδική σας ἡ ἀτμάμαξα αὐτή;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Διάβολε! Λαμπρὰ ἡ τοποθέτησίς σας.

— Ὅταν τις ἔχη τὰ μέσα. Ἀγαπάτε μίαν θέσιν;

— Μὴ σὰς ἐνοχλήσω;

— Πῶς λοιπὸν! εἶπεν ὁ Βωνοᾶζ, ὃν ἡ συνάντησις αὐτὴ οὐδὲν ὡς δυσηρέστησεν

Ἦτο τέρψις τοῦ ταξειδίου ἐγκαίρως ἐπερχομένη.

Ὁ Ριβᾶς ἐτύγγανε καλῆς παρ' ὄλων ὑποδοχῆς.

Οὐδεὶς ἐγνωρίζε πῶς ἔζη, ἀλλ' ἔζη καλῶς.

Ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν παρισινῶν, ὧν ὁ βίος γενναῖ ὑπονοίας, ἀλλ' ἀρίστους, καὶ οὐς ὅλος ὁ καλὸς κόσμος ἀγαπᾷ καὶ συναναστρέφεται.

Ὁ Ριβᾶς ἐτοποθετήθη ἄνευ ἐθιμοτυπιῶν μεταξὺ τῶν δύο ταξειδιωτῶν, ἦναψεν ἀνατολικὸν σιγαρέτον καὶ ἡ ἀμαχιστοίχια ἐπανάλαβε τὴν πορείαν της.

— Πηγαίνετε;... ἠρώτησεν ὁ νεοελθὼν.

— Εἰς τοὺς μεσημβρινούς τόπους, ἐδήλωσεν ὁ Καμπευρόλ· ὁ Βωνοᾶζ ἔχει ἀνάγκη ἀναψυχῆς.

— Ἐνωῶ τὸν λόγον.

— Παράδοξον συμβεβηκός, αἱ;

— Ὁ Ρεβίλλ μοὶ ἔκαυνε περὶ τούτου λόγον πρὸ ὀλίγου. Θελακτικὴ κόρη ἡ Ροζέλλη! Εἴκοσι ἐτῶν, τεχνίτρια τῆς σκηπῆς, ἐξαιρετὰ σχηματισμένη σωματικῶς! Μέλлон κεντημένον μὲ μέταξαν καὶ χρυσόν! Καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τὸν Σηκουάναν! Τί νευροπάθειαι, κύριοί μου! Κατὰ βάθος γνωρίζει τις τὸ αἴτιον τῆς ἀποφάσεώς της;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι, ἐδήλωσεν ὁ Καμπευρόλ. Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἀμφιβάλλω. Ἐγκέφαλος πάσχω!

— Καὶ ἡ Ρένζα, αἱ!; Εἶνε ὅπως ἀλλόκοτον ὅ,τι τῇ συνέβη. Ὁ Ἰσπανὸς της Γκομές, ὡς φαίνεται, ἦτο ἀγρίως ζηλότυπος.

— Αὐτὰ εἶνε μῦθοι. Ἡ μικρὰ Λορένζα ἦτο συνετὴ ὡς εἰκόνημα καὶ δὲν εἶχε μὲ κανένα γνωριμίαν. Τὴν ἀδελφὴν της μόνην ἠγάπα. Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἰδικὴν μου τὴν ἰδέαν;

— Εἰπέτε την, ἰατρεῖ.

— Ἐφρονέυθη ἐπίτηδες... ὡς ἡ ἄλλη.

— Μπᾶ!

— Δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ μόνη. Εὐρον ἐπάνω της τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἀδελφῆς της, ἐνθα τῇ ἔγραφεν ὅτι ἐροίπτετο εἰς τὸν ποταμόν. Ἐλαβεν ἄλλον δρόμον... Ἴδου τὸ πᾶν.

— Ἀς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ὑμιλίαις, ὑπέλαβεν ὁ Βωνοᾶζ. Εἶνε θλιβεραὶ αἱ ἱστορίαι σας.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ριβᾶς. Τὸ κατ' ἐμέ εἶμαι περιαλγῆς.

Ἐκ τῶν λέξεων αὐτῶν θὰ τὸν ὑπέθετέ τις τρυφερόν τὴν ψυχὴν.

Ἦτο ἕσως. Ἀλλ' ὁ βίος ὃν ἦγε κατέπνιγε φρικωδῶς τὰς εὐαισθησίας.

Ὁ Βωνοᾶζ ὑπέλαθε:

— Πότε ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων;

— Χθὲς τὸ πρωῖ, μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν. Εἶνε ἡ ὥραιότερα ὥρα. Ἐρθασα εἰς Τουραίνην διὰ τὸ πρόγευμα. Μὲ περιέμενεν ὁ Ρεβίλλ. Παράδεισος τὸ κτήμα του!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει γυναῖκα.

— Ἐλάτε δά! Καὶ ὁ τηλέγραφος, καὶ τὰ τραῖνα, καὶ οἱ πυκνοὶ πέπλοι τοῦ προσώπου! Ἄλλως τε, τὸ μέγαρον τοῦ Ρεβίλλ ἔχει πρὸς τινὰ δρομίσκον μικρὰν ὑποθίαν θύραν πολλὰς παρέχουσαν ἐκδουλεύσεις. Ἴδου ἕνας ὅστις γνωρίζει καὶ ζῆ! Εὐλόγηται τελεία, κοινωνικὴ ὑποκρισία, δεξιότης περὶ τὸ

κρύπτεσθαι... ἀλλ' ὄλαι αἱ ἀπολαύσεις, ὄλαι οἱ ἀπηγορευμένοι καρποί. Πολὺ δυνατὸς ὁ Ρεβίλλ. Θὰ πάρῃ σύζυγον ὅποιαν θελήσει.

Ὁ Ριβᾶς ἐπληξεν τὸ μέτωπον, ὡσεὶ ἀνευρὼν ἰδέαν ἀπολεσθεῖσαν.

— Ἐλησμώνησα... εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βωνοᾶζ. Μαντεύσατε μετὰ τίνος ἐταξείδευσα χθές;

— Πῶς δύναμαι;...

— Μὲ μίαν γυναῖκα θελακτικωτάτην.

— Ἐκ τίνος τάξεως;

— Οὐδεμίαν, ἀλλ' ἔζοχον, μεθυστικὴν! Ἐωσφόρε! Τί θυμαστὸν πλάσμα!

— Ἄν ἐλέγετε τὸ ὄνομά της!...

— Ἀναζητήσατε εἰς τὰς ἀναμνήσεις σας.

— Ὑπάρχουν τόσαι! παρετήρησεν ἡρεμώτατος ὁ Καμπευρόλ.

— Ἴδωμεν! Θὰ σὰς θέσω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὑψηλὴ, ἰσχυρὰ ὀλίγον, λαξευτὴ ὡς μαρμαρίνον ἀγαλμα. Λαιμὸς ἀπαράμιλλος, κεφαλὴ αὐτοκρατείας... καστανὴ κόμη, ἔχουσα τι τὸ ἰταλικόν, ὀφθαλμοὶ μαγεύοντες, ἐπίδερμις λευκοτάτη, ὄφρυς ὡς τόξα, στόμα, παράστημα ἰδίως!...

— Ἡ Καισαρίνα, διάβολε! διέκοψεν ὁ ταγματάρχης! Δὲν ἔχει τις τὴν ὁμοίαν της αὐτῇ. Ἦτο μόνη;

— Ὅχι μὲ μίαν μικρὰν ξανθὴν, ἄνευ ἐκφράσεως, ἥτις φαίνεται θαλαμηπόλος της.

— Τῆς ὠμιλήσατε;

— Νομίζω... Δὲν εἶνε φειδωλὴ εἰς συνδιαλέξεις.

— Καὶ περὶ τίνος συνδιελέγεσθε; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ὀλίγον διὰ σὰς, ἀγαπητέ μου.

— Εἶνε δυνατόν νὰ μάθωμεν τί ἔλεγε;

— Λέγετε, τῶνόντι!

— Τὸ θέλετε;

— Σὰς ἰκετεύω.

— Λέγει ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος δελεάζων καὶ ἐπίφοβος διὰ τὰς γυναῖκας.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Καμπευρόλ, δὲν ἦσαν τόσον κακοὶ οἱ λόγοι της. Γνωρίζετε ποῦ θὰ εἶχε κανεὶς τὴν τύχην νὰ τὴν συνήντα;

— Ἀκριβῶς ὄχι...

— Πηγαίνει εἰς Κωτερέ;...

— Ἡ εἰς Λουσσῶνα.

— Τὰ βουνὰ μόνον δὲν συναντῶνται, διεκήρυξεν ὁ ταγματάρχης. Ἡ κόρη αὐτῇ κατὰ βάθος ἔχει νεῦρα καὶ τῆς ἀξίζουσα ὅσα ἔχει. Ἐχάραξε μόνη τὸν δρόμον της, καὶ ὅταν αἱ ἀπαρχαὶ ἔχουν δυσχερείαν, τηρεῖ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δριμύτητά τινὰ ὑφους μέχρι τέλους. Ἐντεῦθεν ἡ τραχύτης της.

Ἐπῆλθε σιγῇ.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του, ἀναμασσῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τὸ ἄκρον σιγαρέτου, τὴν αἰωνίαν του ἐνασχόλησιν.

Ὁ Ριβᾶς ἠνοιξεν ἐφημερίδα πρωινήν ληφθεῖσαν ἐν τῷ σταθμῷ καὶ τὴν διέτρεξεν ἐν τάχει.

— Ἴδου, εἶπε πρὸς τὸν κόμητα, ἰδέτε τι, τὸ ὅποιον σὰς ἀφορᾷ, καθ' ὅσον νομίζω τοῦλάχιστον.

— Δότε μοι.

— Θὰ σὰς τὴν ἀναγνώσω.

— Ἐστω.

— «Τὸ μυστήριον τὸ καλύπτον τὸ τέλος τῆς ἀτυχῆς χορευτρίας τοῦ Ἐδέμ, τῆς Ροζέλλης, δὲν διελουκάνθη, ἀλλὰ δυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ παράσχωμεν πρῶτοι εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας περιεργὸν τινὰ λεπτομέρειαν.

» Ἡ ὠραία κόρη, ἦν ὄλαι ἐθαύμαζον πρὸ τινων ἐτι ἡμερῶν, μετηνέχθη εἰς πύργον, εἰς τὰ βάθη ἐπαρχίας τοῦ Κέντρου. Δὲν τὸν ὀνομάζομεν, ἐκ διακρίσεως. Τώρα ἀναπαύεται εἰς ἐξωκλήσιον μεμονωμένον ἐν μέσῳ ἀπεράντου ἄλσους, παρὰ τὴν ἀδελφὴν της Λορένζαν, διὰ τὸ τραγικὸν τέλος τῆς

ὁποίας, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ρο-
ζέλλης, ἐφρικίασαν ὅλοι οἱ θεαταί.

» Ὅποιον ἀγνωστον δρᾶμα προὐκάλεσε τὰς δυσεξηγήτους
αὐτὰς σκηναί !

» Ἴσως οὐδέποτε θά τὸ μάθωμεν.

» Τοῦτο μόνον δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ πύργος ἀνήκει
εἰς νεαρὰν καὶ ἀτυχή γυναῖκα, ἧς οἱ ἀπόγονοι ἐφέρουν ὀνό-
ματα ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Γαλλίας».

Οἱ ὀδόντες τοῦ Βωνοᾶζ συνεσφίγγθησαν.

— Ἐκεῖ λοιπὸν αὐτὴ εὕρισκετο ! ἐψιθύρισε.

— Μαντεύετε τίς εἶνε αὐτὸς ὁ πύργος ; εἶπεν ὁ Καμπεύ-
ρόλ πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἡ Ζονσέρη.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ πῶς αὐτοὶ οἱ *πευθῆνες* εἶνε ἐν
γνωσεὶ ὄλων ! Εἶνε ἀνιαρὸν. Δὲν θά δυνάμεθα πλέον νὰ πταρ-
νιζώμεθα χωρὶς τὰ φύλλα νὰ τὸ καταγράψουν. Καὶ ὀνομά-
ζουν αὐτὸ πρόοδον, σατανᾶ.

— Τί φρονεῖτε δι' αὐτὴν τὴν εἰδήσιν ; ἠρώτησεν ὁ Ριβᾶς
τὸν ταγματάρχην.

— Ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐνεταφιάσθη ὅπως ἡ χερεῦτρια καὶ
ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας οὐδὲ λόγος πλέον περὶ αὐτῶν θά γί-
νεται.

— Ποατιέ, πέντε λεπτῶν σταθμὸς, ἀνεκράξεν ὁ ὑπάλ-
ληλος.

— Λοιπὸν εἴσθε διὰ τὰ Πυρηνᾶια, Ριβᾶ ; ἐπανέλαθον ὁ
Βωνοᾶζ.

— Ἄν τοῦλάχιστον τὸ τραῖνον δὲν ἐκτροχιασθῆ.

— Ἐκεῖ ἐγεννήθητε, νομίζω ;

— Ναί.

— Εἶνε ἀληθές ὅτι κατέχετε ἐκεῖ κτῆμα ;

— Ἀληθέστατον.

— Ποῦ ;

— Μεταξὺ Κωτερέ καὶ τῆς πέτρας τοῦ Ρολάνδου.

— Ὄνομάζεται ;...

— Ὅπως ἐγώ, Ριβᾶς.

— Δὲν τὸ ἐπωλήσατε ;

— Δὲν εὔρον ἀγοραστήν.

— Εἶνε κατοικήσιμον ;

— Διὰ τὰς γλαύκας.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ Καμπεύρόλ, νὰ τὸ σκέπτεται τις μό-
νον φρικιᾶ.

— Καὶ αἱ γαῖαι ; ἐξηκολούθησεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Διακόσια ἕως τριακόσια στρέμματα βράχων, χειμάρ-
ρων καὶ χαράδρων.

— Τί εἰσόδημα σᾶς ἀποκομίζει ;

— Τίποτε.

— Ἔχετε ἐκεῖ κόσμον ;

— Ἐν ἀνδρόγυνον. Ζῶσιν ὅπως δύνανται, πολὺ κακά.
Δὲν τοῖς δίδω τίποτε καὶ οὐδὲν ζητοῦν.

— Ἴδού λογαριασμὸς ὠραία κανονισμένος, εἶπεν ὁ ταγ-
ματάρχης.

— Ἀλλὰ δύνامي νὰ λέγω ὅτι κατέχω κτῆμα καὶ πύρ-
γον, ὑπέλαθον εὐθύμως ὁ Βεαρναῖος. Τὸ πρᾶγμα ἔχει καλὸν
ἀποτέλεσμα πάντοτε. Ἄλλως, μοὶ ἀρέσκει, καὶ ἂν ἠδυνά-
μην, θά τὸ διώρθωνον καὶ θά ἐζῶν ἐδῶ, ὡς ὄρνεον ἐπὶ τοῦ
βράχου.

— Θ' ἀπεθνήσκατε ἐξ ἀνίας, ταλαίπωρε !

— Πιστεύσατε ὅτι δὲν διατελῶ ἐν αἰωνίᾳ τέρψει εἰς Πα-
ρισίους. Εἰς τὰ ὄρη μας, τοῦλάχιστον, ἀναλαμβάνει τις, ἀνά-
πνέει ἀέρα καθαρὸν καὶ ἀπηλλαγμένον μικροβίων, ἵνα ἡμι-
λῶσμεν ὡς οἱ νομίζοντες ὅτι τ' ἀνεκάλυψαν. Εἶμαι πλέον
φιλόσοφος παρ' ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε.

— Εἶμαι περιέργος νὰ ἔβλεπον αὐτὸ τὸ παράπηγμα, εἶ-
πεν ὁ Καμπεύρόλ. Δύναιται τις ἐκεῖ νὰ προγευματίσῃ.

— Εἰς πᾶν μέρος προγευματίζουν.

— Ἄλλ' εἰς σᾶς ;

— Ἐάν τις δὲν ἦνε πολὺ ἀπαιτητικὸς καὶ ἀρκεῖται εἰς
ἐν ψητόν, μίαν ὀμελέτταν καὶ τινὰς φιάλας ἰσπανικοῦ οἴνου.

— Μᾶς προσκαλεῖτε Ριβᾶς ;

— Μετὰ χαρᾶς. Οἱ ὄρνεοί μας εἶνε φιλόξενοι.

Ἐσκήσεν.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐθεώρει μελαγχολικῶς τοὺς ἀγρούς, τοὺς λει-
μῶνας, τὰ ὄσση καὶ τὰς οἰκείας τὰ παρελαύνοντα πρὸ τῆς
θυρίδος των.

Ἐστράφη ἵνα εἶπῃ :

— Λοιπὸν θά προγευματίσωμεν εἰς τὸ ἐρείπιόν σας ;

— Ἐάν ἀγαπᾶτε.

— Βεβαίως, δέχομαι.

Ὁ Καμπεύρόλ ἀντήλλαξε βλέμμα μὲ τὸν Ριβᾶς ἐμφαι-
νον :

— Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν !

Γ'

Συνάντησις.

— Ἀγκουλέμη, πέντε μόνον λεπτῶν σταθμὸς !

— Θὰ καταβῆτε, Βωνοᾶζ ; εἶπεν ὁ Καμπεύρόλ.

— Δι' ἐν λεπτόν, καὶ σεις ;

— Δὲν τὸ κουνῶ ἕως τὸ Βορῶ ! Ἀπότου ὁ καλὸς Ριβᾶς
μας συντροφεῖει, ἡ ὥρα περνᾶ σὰν ἀστραπή.

Ὁ εὐπατριδὸς μὲ τὴν ἀετώδη ρίνα ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ
ταγματάρχου.

— Ἄ ! τί λοιπὸν σκοπεύετε νὰ κάμετε τοῦ φίλου σας ;

— Πῶς νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀφοῦ οὔτε ἐγὼ αὐτὸς δὲν τὸ γνω-
ρίζω ; Ἐκτελῶ τὴν ἐντολήν μου, ἀλλ' ἀγνωῶ τὸν σκοπὸν
τῆς. Εἰς ξένος μᾶς παίζει, ὡς τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ σκάκι.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὸν ἀφορᾷ καὶ ὄχι ἡμᾶς. Γνωρίζετε τὰ συμ-
φωνηθέντα ;

— Πληρέστατα.

— Θὰ μείνετε εἰς τὰ ἴδια ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας.

— Ἐννοεῖται.

— Διὰ νὰ διασκεδάσετε εἰς αὐτὴν τὴν φωλεῖαν, θά δικαι-
οῦσθε νὰ ἐρχεσθε κατὰ καιροῦς εἰς Κωτερέ, τὸ πρῶν ἰδίως.

— Ἔστω.

— Ἐκεῖ θά λάβετε τὰς ὁδηγίας σας. Τὰ πάντα πρέπει
νὰ ἐκτελεσθῶν ἄνευ θορύβου. Οὐδὲν τὸ κατακριτέον ἢ τὸ ἐγ-
κληματικόν. Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι ἄλλως οὐδὲ κἂν θ' ἀνεκα-
τευόμην, χίλια κανόνια !

Τὸν καλὸν τὸν Καμπεύρόλ !

Ἐπανέλαθεν :

— Ὅταν ἡ στιγμή ἐπέλθῃ, θά μᾶς προσφέρετε αὐτὸ τὸ
πρόγευμα εἰς τὸ κτῆμά σας.

— Ἔχει καλῶς.

— Θὰ φροντίσετε νὰ τὸ παρατείνετε οὕτως, ὥστε νὰ μᾶς
εὔρῃ ἡ νύκτα.

— Εὐκόλον τὸ πρᾶγμα.

— Τόσον ὁ ὁδηγὸς θά μᾶς περιπλανήσῃ, ὥστε θά φθά-
σωμεν ὄχι εἰς Κωτερέ, ἀλλ' εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰσπανίας...
Ἐκεῖ λήγει ἡ ἀποστολή σας... Τί τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ ἀ-
γνότερον !

— Τῶνόντι.

— Θὰ κερδίσετε λοιπὸν τὸ χρῆμά σας ἄνευ κόπου.

— Μὴ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτῶν τῶν ζητημάτων, ἅτινα μᾶς
ταπεινοῦσιν, ἱατρέ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐν τούτοις, διὰ νὰ ζήσῃ τις, ἐκτός
ἂν ἐγεννήθῃ ἐκατομμυριοῦχος, ὡς ὁ Ροσχίλδ, πρέπει νὰ κάμῃ
χρήματα ἀπὸ κἄτι τι, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, τὰς ἰδιοφυίας
του, ἢ ἀπὸ ἐπιχειρήσεις.

— Ἔχετε δικαίον, ἱατρέ.

— Τὸ νόστιμον εἶνε, ὅτι δὲν γνωρίζω τί θέλουν... Εἶμεθα
εἰς χεῖρας ἄλλου... Πληρώνει... Αὐτὸ εἶνε τὸ κύριον.

Ὁ Ριβὰς ἔθηκεν ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ὁ Βωνοῶζ ἐπανήρξατο.

Ὁ κόμης, ἐπαναλαβὼν τὴν θέσιν του, τὸ πρῶτον ἤδη ἐφαιδρύνθη.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχη τούτου.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ θέσις δὲν ἦτο χειροτέρα τῆς προτέρας.

Δὲν ἦσαν πάντοτε χωρισμένοι ἀλλήλων, αὐτὸς καὶ ἡ Λευκή; Δὲν ἦτο ἤδη κύριος νὰ διαθέτῃ τὴν περιουσίαν τῆς γυναικὸς του, ὅσον καὶ πρὸ τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς;

Τί εἶχε νὰ φοβῆται ἀπὸ τοῦ Δαμβέρτου;

Δὲν εὐρίσκετο ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν χωροφυλάκων;

Ἄλλως τε, καὶ ἐὰν ὁ Δαμβέρτος ἀνεφαίνετο πρὸ αὐτοῦ ἐκ δευτέρου, ὅπως ἐν τῷ Καφεναίῳ τῆς Εἰρήνης, θὰ τὸν εὐρισκεν ἔτοιμον νὰ τῷ ἀνταποκριθῇ.

Κατὰ βᾶθος ὁ κόμης ἦτο γενναῖος καὶ οὐδένα ἐφοβεῖτο.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὴν ἀτραμάξαν του μὲ ὄλιγας ἀλλοίαιας τῶν προτέρων διαθέσεις.

— Τί κάμνετε ἀπόψε, Ριβὰς; ἠρώτησεν.

Ὁ Βερναῖος ἐξέτεινε τὸν βραχίονα μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἀνθρώπου ἔχοντος καιρὸν νὰ καταστρέψῃ.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω.

— Μένετε εἰς Βορδῶ;

— Δὲν τὸ ἀπεφάσισα ἀκόμη. Καὶ σεῖς;

— Ὁμοίως.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔκαμε μορφασμὸν καὶ τὰ χονδρὰ του χεῖλη συνεσφίγγθησαν.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει, τὸ Βορδῶ, ταγματάρχχα; εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁχι, τὸ Βορδῶ δὲν τῷ ἤρεσκεν, ἀλλ' ὁ Καμπεϋρόλ οὐδὲν ἀπῆντησεν.

Ἐκεῖ εἶχε δεσμευθῆ ὑπὸ θεληγῆτρων τῆς ὠραίας Βαυοναίας του καὶ ἐσχέδιασε τὰ πλαστὰ γραμμᾶτια. Ἐκεῖ τέλος οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀπεδοκίμασαν.

Ἄλλ' εἶπειτα τίς θὰ τὸν ἀνεγνώριζε μετὰ τόσα ἔτη! Ἡ μεταμόρφωσις του ἦτο, δόξα τῷ Ὑψίστῳ! τελεία.

— Τὸ Βορδῶ εἶνε πόλις ὅπου περῶν τις πάντοτε μίαν ὠραίαν νύκτα καὶ δειπνῶ ὠραῖα, εἶπε. Κάμνετε τὰ ἔξοδα, Βωνοῶζ;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ὁ Ριβὰς θὰ σὰς τ' ἀνταποδώσῃ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του.

— Τότε μένομεν;

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Τὸ τραῖνον τὸ εὐρίσκομεν πάλιν αὐριον.

— Εἰς τί ξενοδοχεῖον νὰ μείνη τις;

Ὁ Ριβὰς ἐξέφερε πρῶτος γνώμην.

— Σὰς προτείνω τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πριγκήπων, εἶπεν. Εὐμορφος οἶκος!

Ὁ Καμπεϋρόλ συνεμερίσθη τῆς γνώμης του.

— Δὲν εἴμεθα οἱ πρίγκηπες τῆς ἡμέρας; Ὅλοι ὅσοι ἔχουν τᾶλληρα στὴν τζέπη τους εἶνε πρίγκηπες.

— Κατὰ βᾶθος, ὅσον τις προχωρεῖ, τόσον βλέπει τὸ ἀληθές τοῦ πράγματος, ἐστὲνάξεν ὁ Ριβὰς μελαγχολικῶς.

Ὅλη ἡ ἠθικὴ τῆς ἡμέρας συνοψίζεται εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπῆρξατο ὡς βέλος.

Οἱ σταθμοὶ παρήλαυνον πρὸ τῶν θυρίδων ἀστραπιαίως.

Μόλις ἐστάθμευεν ἐπὶ στιγμὴν, κατὰ διαλείμματα, ἵνα πάλιν ἀναλάβῃ τὴν πορείαν της.

Κουτράς! Λιθούρνη!

Εἰς τὰς ἔξ, ἔκαμε τέλος τὸν τελευταῖόν της σταθμὸν.

Κατεβρόχησε τὰ ἑξακόσια της χιλιόμετρα διὰ μιᾶς.

Ὁ Βωνοῶζ καὶ ὁ Καμπεϋρόλ ἔλαβον ἐν ὄχημα ὁ Ριβὰς ἀνέβη εἰς ἄλλο· εἰς τοὺς θεράποντας ἀνετέθη ἡ φύλαξις τῶν

ἀποσκευῶν, καὶ αἱ δύο ἀμαξαὶ κατηθύνθησαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πριγκήπων.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχοντο ἐκεῖ, δίφρος, ἐξήρξατο περιέχων δύο γυναικας.

Ὁ Βωνοῶζ ἐσπευσε νὰ καταβῆ νέων πρὸς τὸν ἥνιοχον νὰ σταματήσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπήκουσεν.

— Ἄ! δαίμονα! ἀνέκραξεν ὁ Καμπεϋρόλ, ἰδοὺ μίαν ἀλόκοτος συνάντησις,

Ἦδη ὁ κόμης, ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ δίφρου, συνδιελέγετο πρὸς τὰς δύο ταξειδιώτιδας.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπε πρὸς τὴν μεγαλειτέρην ἧς τὸ σῶμα θαυμασίως διεγράφετο ὑπὸ τὴν λιγὴν της περιβολήν.

— Τί τὸ ἄξιον ἀπορίας ἐὰν εὐρίσκωμαι εἰς Βορδῶ; Ἴδου καὶ σεῖς ἐδῶ!

— Ἀναχωρεῖς;

— Ὡς βλέπετε.

— Καὶ διὰ ποῦ;

— Χάριν διασκεδάσεως.

— Ἀλλὰ ποῦ;...

— Πηγαίνω ὅπου θέλω.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπάντησις.

— Αἱ ὁδοὶ εἶνε δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἀκολουθήσατέ με' θὰ ἴδητε.

— Πάντοτε ἀγρία;

— Ὁχι. Ἀδιάφορος τὸ πολὺ.

— Κάμε μου μίαν χάριν.

— Κάμετέ μοι σεῖς τοιαύτην.

— Ὅποιαν;

— Ἀποσυρθῆτε διὰ νὰ διαβῶ. Θὰ χάσω τὸ τραῖνον.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤθελον.

— Διατί;

— Μείνε μαζὺ μας ἀπόψε. Μείνατε καὶ αἱ δύο. Θὰ μὰς κάμητε συντροφίαν...

— Ἴδωμεν, δεσποινὶς Καισαρίνα, εἶπεν ὁ Καμπεϋρόλ, ὅστις ἐπλησίασε, δὲν θὰ μὰς ἀρνηθῆτε τοῦτο!

— Ὡ! γνωρίζετε, εἶπεν ἐκείνη ἀποτόμως, δὲν τὰ συνειθίζω τόσον αὐτά. Ἐπλήρωσα τὸν λογαρισμὸν μου... τὰ πράγματα μὰς εὐρίσκονται εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Οὐδὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἐδῶ!

— Εἴθε μεγαλοπρεπῆς. Δὲν ὑπάρχει εἰς Βορδῶ καλλονὴ ἧτις θὰ ἐτόλμα νὰ παραβληθῇ πρὸς σὰς.

Ἡ Καισαρίνα ἐμειδίασε.

— Τί λέγεις σὺ; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς τὴν σύντροφόν της, ξανθὴν ὠχρὰν καὶ γλυκεῖαν, ὑπάλληλον εἰς τῆς Λαύρας, ἣν ἡ Καισαρίνα εἶχε λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν της ὅπως τὴν Ἰωάνναν Βωδρού.

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

— Ποῦ θὰ μὰς πληρώσητε τὸ δεῖπνόν μας, ἀγαπητέ μου; εἶπεν ἡ Καισαρίνα ἀποτεινομένη πρὸς τὸν κόμητα.

— Ὅπου ἀγαπᾶς.

— Ἐν πρώτοις, σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοὶ ὁμιλήτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, διότι φεύγω. Δὲν εἶμαι σεμνότυφος, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀρέσκετε ποσῶς οὕτω, τὸ γνωρίζετε. Τὰ κρίνα ἐκόπησαν, καὶ ἀπὸ πολλοῦ.

— Θ' ἀνθίσουν ἐκ νέου.

— Μὴ τὸ περιμένετε!

— Τὸ ἐλπίζω, ἐν τούτοις.

— Χάνετε τὸν καιρὸν σας.

Διατί ἡ Καισαρίνα συνώδευσε τοὺς λόγους της διὰ διαφορομένου μειδιάματος διαψεύδοντος αὐτοὺς;

Ὁ Βωνοῶζ ἐρρίγησεν ἐκ πόθου.

Ἐδικαιοῦτο σχεδὸν νὰ ἐλλάβῃ τὸ μειδιάμα αὐτὸ δι' ὑπόσχαι.

— Ποῦ θὰ δειπνήσωμεν; ὑπέλαθεν ἐκείνη μὲ τὸν ἐπιτα-

κτικόν τόνον τῶν γυναικῶν, αἵτινες αἰσθάνονται τοὺς ἀνδρας ἐπὶ τῶν ποδῶν των δίχην δούλων.

- Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐὰν θέλῃς.
- "Α ! εὐχαριστῶ, ἐκείθεν ἐξέρχομαι.
- Εἰς τὰς διόδους τοῦ Τουρνύ, προέτεινεν ὁ Ριβιάς.
- Ἄγνοῶ τὸ μέρος.
- Εἰς λόγος περισσώτερον. Αὐτὸ θὰ σὰς μεταβάλλῃ.
- Ἔστω.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέπεμψαν τὸν δίφρον καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,

Τοιαῦται συναντήσεις αἵτινες φαίνονται τυχαῖαι σπανίως εἶνε προῖον τῆς τύχης.

Ὁ Καμπευρόλ ἠκολούθει σχεδόν, ἀλλὰ τὸ σχεδόν παρ' ἄλλου εἶχε διαγραφῆ.

Ὅλοι οἱ ἄξιοι λόγου ταξειδιῶται, οἱ διανύσαντες ἡμέρας τινὰς εἰς Βορδῶ, γνωρίζουσι τὸ « Ἡνθισμένον Κάνιστρον », τὸ διάσημον πανδοχεῖον τῶν διόδων τοῦ Τουρνύ, μὲ τὴν πολυτιμὸν του ἀποθήκην οἴνων.

Ἡ ἐσπερίς δὲν ὑπῆρξε φαιδρά, διότι ὑπάρχουσιν ἡμέραι. καθ' ἃς ἀόριστόν τι βάρος ἐπικάθηται τῆς ψυχῆς ἀκουσίως ἡμῶν.

Ἦτο ἡ πρώτη τοῦ κόμητος ἀπόπειρα πρὸς λήθην τῶν συμβάντων, ἅτινα κατὰ βάθος τὸν ἀνεστάτου. τῷ ἐθασάνιζον τὴν συνείδησιν, ἥς τὰς τύψεις μάτην ἐζήτει νὰ καταπνίξῃ.

Ἡ Καισαρίνα δυνδιελέγετο μετ' ἀπολύτου ἐλευθερίας πνεύματος.

Ἐκράτει τὸ νῆμα τῆς συνδιαλέξεως τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ριβιάς καὶ τοῦ Καμπευρόλ.

Ὁ Ριβιάς, ἐν μέρει Γάλλος, ἐν μέρει Ἰσπανός, Βαρναῖος ἐκ πατρὸς, Ναυαρχαῖος ἐκ μητρὸς, παρίστα θαυμασία τὸν τυχοδιώκτην πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς τόπου, τὸν εὐθυμον συμπότην, μονομάχον ἐν ἀνάγκῃ, ἵπποτικὸν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἃς ἐπτόει διὰ τῆς σπατάλης χρήματος, τὸ ὑποῖον ἐκέρδιζεν ἄγνωστον πόθεν καὶ πῶς.

Ἵπῃρχε καὶ λεπτή τις ὁμοιότης μεταξύ τῆς Καισαρίνας, γεννηθείσης ἐκ τοῦ μηδενός, τῆς βοημῆς τοῦ Κλισύ, τῆς κατελήθους ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων πρὸς ἀναζήτησιν θέσεως τινος, καὶ τοῦ Ριβιάς, ἀφήσαντος τὰ ὄρη του, πρὸς ἀναζήτησιν πόρων μακρὰν τῶν τετριμμένων ἀτραπῶν.

Ἐγνωρίζοντο χωρὶς νὰ συνδέωνται.

Οἱ διατρέχοντες πρῶτ' καὶ ἐσπέρας τὰ βουλευθάρτα, ἀπὸ Μαγδαληνῆς μέχρι τῆς ὁδοῦ Τρουά, γνωρίζονται ὅλοι μεταξύ των ἐκ τῶν ἀλλεπαλήλων συναντήσεων.

Καὶ ὅταν ἀνευρίσκουσιν ἀλλήλους μακρὰν τῶν μερῶν αὐτῶν, χαιρετῶνται καὶ συνομιλοῦσιν ὡς ἀρχαῖοι φίλοι.

"Ἄλλως τε, ὁ Ριβιάς, γνώστης ὄλων τῶν ἱστοριῶν, δὲν ἠγνοεῖ τὰς τῆς ραπτρίας καὶ τοῦ Βωνοῶζ, ἀποτελούσας μέρος τῶν χρονικῶν τῶν κύκλων, οὓς ἀμφότεροι ἐσύγχαζον.

Ἡ ὄρα λοιπὸν εὐκόλως παρήρχετο.

Οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν οἴνων ἦσαν πρὸ αὐτῶν, διεγείροντες τὴν εὐγλωττίαν.

Ἡ Καισαρίνα ἐφέρετο πρὸς τὸν κόμητα μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς πάντοτε σκληρότητος.

Τὸν κατεπόνει διὰ τῶν σαρχασμῶν τῆς καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ τὸν μέμφεται διὰ τὰ περὶ αὐτὸν δεινά.

— Ὅπως εἰς τὸν Φάουστ, τῷ εἶπεν, ὅ,τι ψαύετε μαραινεται.

— Εἶσθε πολὺ αὐστηρά, πειρασμέ ! παρετήρησεν ὁ Καμπευρόλ, ὑπερασπιζόμενος τὸν φίλον του.

— Θέλετε παραδείγματα ;

Ὁ Ριβιάς τῇ ἐκλείσε τὸ στόμα.

— Μὴ ἀφυπνίζωμεν τοὺς νεκρούς, τῇ εἶπεν.

Ἐκείνη προσέθηκε τραχέως :

— Τοὺς μακκαθαίους τοῦ Κυρίου, κατὰ γράμμα.

Ἡ λέξις ἦτο σκληρά, ἐπιρριψασα ψύχος παγερὸν εἰς τὴν ἀμήγυριν.

Ἡ ὄρα ἔξανθῆ, μικρὰ ἐπαρχιωτὶς, ἐντιμος καὶ ἐργατικῆ, ἔκρυψε τὸ ἐρύθημά της κύπτουσα ἐν τῷ πινακίῳ της.

Ἄλλ' ἂν αἱ φράσεις τῆς Καισαρίνας ἐνεῖχον πικρίαν, τὸ βλέμμα της ἐφαίνετο κατὰ καιροὺς θωπεῖον σχεδὸν μετὰ συμπαθείας καὶ οἴκτου τὴν σκυθρωπὴν ὄψιν τοῦ κόμητος.

Ἐν τέλει τῆς ἐσπερίδος, ὅτε περὶ τὴν δεκάτην οἱ συμπόται ἀφῆκαν τὸ πανδοχεῖον, ὁ Βωνοῶζ ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Καισαρίνας ὑπὸ τὸν ἰδικὸν του καὶ τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις, ἃς τοσαυτὴς ἐκείνη εἶχεν ἀκούσει :

— Τὰ πάντα συμβαίνουν ἐξ ἰδικοῦ σου σφάλματος· σὺ μὲ ἀναγκάζεις νὰ παρεκτρέπωμαι εἰς ἀτιμίας ! Σὺ καὶ μόνη !

— Διατί ;

— Μὲ φέρεις ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. Ἐὰν ἤθελες !...

— Πάλιν τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς !

— Συνάινεσον λοιπὸν !

— Εἶμαι πολὺ ἡλικιωμένη !

— Εἶσαι ὑπὲρ ποτε ὠραία.

— Πόσον αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ ;

— Αἰωνίως.

— Ἡ λέξις δὲν εἶνε δι' ὑμᾶς.

— Ἴδωμεν, θέλεις ;

— Τί ;

— Νὰ γίνῃς ἡ ἐρωμένη μου... νὰ μὲ διευθύνῃς... νὰ μὲ ἄγῃς ὡς θέλεις... ν' ἀναπληρώσῃς ἐν ἐμοὶ τὰ πάντα.

— Δι' ὅκτῳ ἡμέρας ;

— Δι' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

— Μὴ λέγετε λοιπὸν ἀνοησίας.

— Δοκίμασον.

— Τὸ ἐδοκίμασσα καὶ ἀπέτυχον.

— Οἱ καιροὶ ἠλλαξαν.

— Οἱ καιροὶ ἴσως, ἀλλὰ σεῖς ὄχι.

Ἐπανέλαβεν ἐναγωνίως :

— Δοκίμασον !

Ἐκείνη ἀνεκίνησε τοὺς δακτύλους της μὲ ὕφος πλήξεως, ἀνέπνευσε μετὰ δυνάμεως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπέσυρε τὸν βραχίονά της.

— Δὲν θέλεις ; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Δὲν θέλω, εἶπεν ἐκείνη ἐν τάχει. Τρέφω ἀρχαῖον μῖσος ἐναντίον σας. Δὲν τὸ ἀποκρύπτω. Ἄφετέ με νὰ σκεφθῶ.

— Ἐπὶ πολὺ ;

— Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ἔστω... ἀλλὰ δέχθητι.

— Ἡ Καισαρίνα δὲν ἀπήντησεν.

Ἡλλαξε θέμα ὁμιλίας.

Ὁ κόμητης ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἐκάμπτετο ἐκείνη ἐπὶ τέλους. Ἐφαίνετο κλονουμένη καὶ τοῦτο τὸν ἔκαμε ν' ἀναλάβῃ ὀλίγον ἐκ τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν διετέλει ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Ροζέλλης καὶ τῆς μετὰ τῆς κομῆσεως σκηνῆς.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ὅτε περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὁ θαλαμηπόλος του ἦλθεν ἵνα τὸν ἀφυπνίσῃ διὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Τολώσης καὶ ἐζήτησε εἰδήσεις διὰ τὰς γείτονας, ὁ θεράπων τὸν θεώρησεν ἐκπληκτος.

— Ὁ κύριος κόμητης δὲν ἦτο λοιπὸν ἐν γνώσει ;... εἶπε.

— Τίνος πράγματος ;

— Τοῦ ὅτι αἱ κυραὶ ἐφευγον σήμερον τὸ πρῶτ'.

— Μεθ' ἡμῶν ;

— Ὅχι ! Αἱ κυραὶ ἔλαβον τὴν ταχέϊαν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Βαυόννης.

— Διὰ νὰ μεταβῶσι ποῦ ;

— Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς τὸν κύριον κόμητην περὶ τοῦτου.

— Τίποτε δὲν ἀφῆκαν ;

— Ἄγνοῶ...

— Οὔτε λέξιν ;

— Πηγαίνω νὰ ἰδῶ.

Ὁ θαλαμηπόλος κατέβη καὶ ἀνέβη πάραυτα.

— Αἱ κυρίαὶ παρήγγειλαν ὅτι οἱ κύριοι θὰ τὰς συναντήσουν εἰς Κωτερέ.

Ὁ κόμης ἔδαξε τὸν μύστακά του, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς :

— Ἔστῳ, εἶπεν, εἰς Κωτερέ.

Δ'

Ἐντὸς τῶν ὁρέων.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Καισαρίνα καὶ ἡ συνοδὸς τῆς, δίχως νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Βωνοῶζ ἀπῆρχοντο, λαβούσαι πράγματι τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Βαυόνης, μεγαλόσωμὸς τις μαῦρος, στηριζόμενος εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν παραθύρου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἄλσους, ἐν ἀγίῳ Σωτήρι, ἠθεώρει δύο ἵππους, ἐξεληθόντας τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀφίνοντας τὴν μεγάλην ὁδὸν ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τινὰ ἀτραπὸν.

Τοὺς παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός, ἕως οὗ ἐξηφανίσθησαν ὀπισθεν τῶν τελευταίων οἰκιῶν.

Ὁ Ἅγιος Σωτὴρ εἶνε σταθμὸς λουτρῶν, ἐξ ἐκείνων οὗς ἀνὰ πᾶν βῆμα εὐρίσκει τις εἰς τὰ Πυρηναιῖα, συγκείμενος ἐκ μιᾶς μόνης ὁδοῦ καὶ τινὰ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς ἐρχομένους νὰ κάμνωσι λουτρά, πολυαριθμοὺς ἐν ὥρᾳ θέρους.

Συνήθως δὲν μεταβαίνουν πρὸς διασκέδασιν εἰς Ἅγιον Σωτῆρα καὶ ὀλίγον ἕκαστος φροντίζει περὶ τῶν γειτόνων, ἀσχολούμενος μᾶλλον διὰ τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ ἢ τὰς νευραλγίας.

Οἱ κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς, οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὰ Πυρηναιῖα, προτιμῶσι μᾶλλον τὸ Κωτερέ καὶ τὴν Λουσιῶνα, ἐφωδιασμένα διὰ παιγνιδίων, χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων.

Καὶ ὅποια λαμπρὰ ἀπόψεις! ὅποιοι χάος τεραστίων τῶν ὕψος καὶ μυριοσχημῶν βράχων, μὲ χειροσκαπεῖς πάντοτε τὰς κορυφὰς τῶν!

Πανταχόθεν ἀπλοῦνται ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ τῶν κοιλάδων πλούσιοι μανδῦαι χλόης.

Ἐκεῖνοι μόνοι δύνανται ν' ἀπολαύσωσι τῶν καλλονῶν αὐτῶν ἀνέτως, ὅσοι ἔχουσι νὰ ρίπτωσι τὸν χρυσὸν των, δίχως νὰ τὸν συλλογίζωνται, εἰς τὰς μυρίας περὶ αὐτὸν ἀπλουμένας ἐκεῖ ἀνοικτὰς χεῖρας, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς ἵππων καὶ ἡμιόνων.

Ὁ ἵππεύς, διότι ἐκ τῶν δύο, οὗς ὁ μαῦρος διὰ τοῦ βλέμματός παρηκολούθει, ὁ ἕτερος προφανῶς ἦτο ὀδηγός, ὁ ἵππεύς, ὁ ἐξεληθὼν τοῦ ξενοδοχείου, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκ ρευματισμῶν πασχόντων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κυρίαν πελατεῖαν τοῦ τόπου.

Ἐφάνετο κάτοχος τελείας ὑγείας.

Ἐφ' ὅροι ὁδοπορικῶν σάκκων καὶ ἡ κεφαλὴ του τὸν προέιδε κάτοικον τῆς χώρας τοῦ Οὐασιγκτῶνος. Ἐφ' ὅροι πλατὺν ψάθινον πῖλον καὶ ἵππευτικὰ ὑποδήματα ἐπὶ φαιῶς βελουδίνης περισκελίδος.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀνετα ἵνα ἀφίνωσι τὰ μέλη ἐλεύθερα ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης.

Τὰ ἄκρα τοῦ χαλαρῶς δεδεμένου λαιμοδέτου ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ κρυβωμένου ἐπενδύτου.

Ἦτο ἀρρενωπῶς ὠραίος, ζωηρὸς καὶ ἰσχυρὸς.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀνεγίνωσκέ τις σταθερὰν καὶ σκυθρωπὴν ἀπόφασιν.

Ἦ θῆα του ἐνέπνεε τὴν ἰδέαν μονομάχου, μέλλοντος νὰ διακυβεύσῃ τὴν ζωὴν του ἢ στρατηγῶ μελετώντος σχέδιον μάχης, ἢς τὸ πρῶτον πυροβόλον ἐκρότησεν.

Ὁ σύντροφός του ἦτο μικρόσωμος, νευρώδης, χαλκόχρους ὡς ἄραψ, μελάνος τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον.

Ἦτο ἄνθρωπος τοῦ τόπου, ἐπαγγελλόμενος ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ τὸν ὀδηγόν.

Τὸν χειμῶνα ἴσως ἦτο λαθρέμπορος, ἐπιτήδευμα συνήθης ἐν τῷ τόπῳ.

Δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ κατὰ τέταρτον ὥρας τῆς πολίχνης, ὅτε ὁ κύριος — ἐνῶ ἀνεγνωρίσαμεν τὸν Γεώργιον Δαμβέρτον — τῷ εἶπε :

— Λοιπὸν μὲ διαβεβαιώστε ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐμπιστοσύνην ;

— Βεβαίότατα.

— Τί ἐπαγγέλλεται ;

— Τὸν ποιμένα.

— Ζῆ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου ;

— Μπά ! ἔχει καὶ ἄλλαις μικραῖς δουλείαις.

— Ὅποιαις ;

Ὁ ὀδηγὸς ἐμειδίασεν ὑπὸ τὸ γένειόν του.

— Γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθένα τὰ στενὰ τῶν βουνῶν, καὶ μάλιστα ὅσα ποῦνε πέρα ἐκεῖ.

Ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του πρὸς νότον.

— Ἐκεῖ εἶνε τὰ σύνορα τῆς Ἰσπανίας, ἐπεῖπεν ὁ ὀδηγός.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ ξένος.

Ἐπῆλθε σιγῇ.

Οἱ δύο ἵπποι, δύο ζῶα λεπτά, ξηρὰ μὲ ὄψεις ἡμιόνων, δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίζωσιν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

Διήνυσεν ὁδὸν στενὴν, τραχεῖαν, ἣτις ἀπολήγει εἰς ὄξυ ὄρος.

Φθάσαντες εἰς τὴν κορυφὴν, ἐσταμάτησαν ἐπὶ χλοάζοντος ἐπιπέδου.

Ὁ ὀδηγὸς ἔδειξε πρὸς τὸν ταξειδιώτην καλύβην ἐστημένην δύο χιλιόμετρα μακρὰν ἐπὶ κορυφῆς, ἐξ ἧς τὸ βλέμμα περιέβαλλεν ἑκτασιν ἀπέραντον καὶ εἶπεν :

— Ἐκεῖ εἶνε.

Ἐφάνετο μικρὸν ἀπέχον αὐτῶν τὸ μέρος. Ἄλλ' εἰς τὰ Πυρηναιῖα, ἐν ὠραῖαις ἡμέραις, ἡ καθαρότης τοῦ φωτός μεγάλως προσεγγίζει τὰς ἀποστάσεις, καὶ ἐξ ἄλλου διὰ νὰ ἀναβῆ τις εἰς τὴν κορυφὴν, ἣν βλέπει πρὸ τῶν ὀμμάτων του, τόσας πολυπλόκους ἀτραποὺς ἔχει νὰ διατρέξῃ, ἕαν τοῦλάχιστον ἐκεῖνη εἶνε προσιτῆ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὕψωματος, ἐφ' οὗ ἐγείρεται ἡ καλύβη τοῦ ποιμένος.

Ὁ Δαμβέρτος ἐπλήρωσε γενναίως τὸν ὀδηγόν του καὶ τὸν ἀπέμπεμψεν.

Ἦδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ μόνος καὶ ἐγνώριζε τὸν ὁρμόν.

Τοῦτο μόνον ἀπέκρυπτεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἔμνε μόνος μετὰ τοῦ βοσκού.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἔφθασε πρὸ τῆς καλύβης.

Ἦτο τετράγωνον παράπηγμα ἐκ σανίδων, ὧν αἱ ρωγμαὶ ἐκαλύπτοντο διὰ χόρτου.

Τέσσαρα ἀνοίγματα, ἔχοντα ὕψος ποδός, ἀφίνουσι τὸ βλέμμα νὰ ἐπισκοπῇ πανταχόθεν τὰ πέριξ, ἐνθα διακρίνει τις ὄρη καὶ χαράδρας τοῦ Κωτερέ, παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ἰσπανίας καὶ μακρότερον ἔτι.

Ὁ Δαμβέρτος παρετήρησε τὸν μονήρη βοσκὸν ὑπὸ ἔλατον, ἢς οἱ ἄνεμοι ἀπέσπασαν τὴν κορυφὴν.

Ἄσκει τὴν κεφαλὴν ὁ βοσκός, μὲ τὸν σκουφόν του παρ' αὐτῷ, μὲ κυανὴν ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν, προσγευμάτιζε λιτῶς διὰ τεμαχίου ἄρτου ξηροῦ καὶ μαύρου καὶ μικροῦ τυροῦ, ἐπίσης σκληροῦ.

Ἄλλ' εἶχεν ὠραίους ὀδόντας λευκοὺς, ὄρεξιν καλὴν καὶ ἦτο νεαρὸς ἄνθρωπος τριακοντούτης.

Δι' ὕδωρ πρὸς πόσιν ὁ ὀρεινὸς μας δὲν ἐμερίμνα.

Τὸ ἐλάμβανεν ἐκ πηγῆς, ἢς ἠκούετο ὁ ρόχθος δύο βήματα ἐκεῖ παρὰ τὴν καλύβην του, σχεδὸν παρὰ τὴν εἰσοδὸν φωλεᾶς, ἐκτισμένης ὡς ἡ καλύβη, ἀλλὰ μικρότερης καὶ προσωρισμένης διὰ δύο μολοσσούς, δεδεμένους ἐκεῖ καὶ προξενήσαντας θόρυβον φρικώδη ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ ἵππέως.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου μετέβημεν εἰς τὸ Πάνθειον. Φύλαξ τις κρατῶν δάδα ἀνημμένην προπορευέτο. Κατήλθμεν μακρὰν κλίμακα ἐκ γρανίτου, ἐφθάσαμεν εἰς ὑπόγειον θύραν, ὅπου δὲν εἰσέδυν ἀκτὶς φωτός.

Ἄνωθεν τῆς θύρας ταύτης ἀνεγινώσκατο ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή μετ' ὀρειχάλκινα ἐπίχρυσα γράμματα :

«Θεὸς Παντοδύναμος καὶ Μέγας !

» Τόπος ἀφιερωμένος ὑπὸ τῆς φιλευσπλαγγίαις τῆς αὐσιρικῆς δυναστείας εἰς τὰ θνητὰ σώματα τῶν καθολικῶν βασιλέων, οἱ ὅποιοι ἀναμένουσι τὴν ποθεινὴν ἡμέραν ὑπὸ τὸν μέγαν ἱερὸν βωμὸν τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κάρολος ὁ Ε', ὁ ἐνδοξότερος τῶν Καισάρων, ἐπόθησε τὸν τόπον τοῦτον τῆς τελευταίας ἀναπαύσεως δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς διαδόχους του. Φίλιππος ὁ Β', ὁ συνετώτερος τῶν βασιλέων, τὸ ἐσχεδίασε. Φίλιππος ὁ Γ', μονάρχης εὐλικρινῶς φιλελήμων, ἤρχισε τὸ ἔργον. Φίλιππος ὁ Δ', μέγας διὰ τὴν ἐπιείκειαν, τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ, τὸ ἐπῆυξησε, τὸ ἐξωράισε καὶ τὸ ἔφερεν εἰς πέρας ἐν ἔτει τοῦ Κυρίου 1654.»

Ὁ φύλαξ εἰσῆλθε, τὸν ἠκολούθησα, εὐρέθην ἐν τῷ μέσῳ τῶν τάφων ἢ κάλλιον ἐντὸς τάφου σκοτεινοῦ καὶ ψυχροῦ ὡς σπήλαιον ὄρους. Ἔϊνε μικρὰ ὀκτάγωνος αἶθουσα, ὅλη ἐκ μαρμάρου εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς θύρας τοῖχον ὑπάρχει μικρὸς βωμὸς, εἰς δὲ τοὺς λοιπούς, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ θόλου, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, οἱ τάφοι, πεποικιλιμένοι διὰ κοσμημάτων ἐξ ὀρειχάλκου καὶ δι' ἀναγλύφων· ὁ θόλος εἶνε ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ μεϊζονος βωμοῦ τοῦ ναοῦ.

Δεξιὰ τοῦ βωμοῦ εἶνε ἐνταφιασμένοι Κάρολος ὁ Ε', Φίλιππος ὁ Β', Φίλιππος ὁ Γ', Φίλιππος ὁ Δ', Λουδοβίκος ὁ Α', οἱ τρεῖς Δὸν Κάρολοι, Φερδινάνδος ὁ Ζ', ἀριστερὰ δὲ αἱ αὐτοκράτειραι καὶ αἱ βασιλίσσαι.

Ὁ φύλαξ ἐπλησίασε τὴν δάδα εἰς τὸν τάφον τῆς Δόννα Μαρίας Λουίζης τῆς Σαβόγιας, συζύγου Καρόλου τοῦ Γ' καὶ μοι εἶπε μετ' ὄφρος μυστηριώδεις :

— Ἀναγνώσατε.

Ἐπὶ τοῦ μαρμάρου παρετήρησα ἀσυναρτήτους τινὰς γραμμάς, κατώρθωσα δὲ μετὰ κόπου νὰ διακρίνω πέντε γράμματα. Ἔϊνε τὸ ὄνομα — Λουίζα — χαραχθὲν ὑπὸ τῆς ἰδίας βασιλίσσης Λουίζης διὰ τῆς ἄρας τῆς ψαλίδος.

Αἶφνης ὁ φύλαξ ἔσβυσε τὴν δάδα καὶ ἔμειναμεν εἰς τὸ σκότος. Μοῦ ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας.

— Ἄναψε ! ἐφώναξα.

Ὁ φύλαξ ἐγέλασε γέλωτα πένθιμον καὶ παρατεταμένον, ὅστις μοι ἐφάνη ὡς ῥόγγος ψυχροραγούντος καὶ ἀπεκρίθη :

— Παρατηρήσατε !

Παρετήρησα. Ἀσθενεστάτη ἀκτὶς φωτός, κατερχομένη ἐκ τινος ὀπῆς πλησίον τοῦ θόλου κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου μέχρι τοῦ διαπέδου σχεδόν, ἐφώτιζε τάφους τινὰς βασιλισσῶν τῶσόν μόνον, ὥστε μάλιστα νὰ τοὺς καθιστᾷ ὄρατους καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀκτὶς σελήνης, τὰ δὲ ἀνάγλυφα καὶ οἱ ὀρειχάλκοι τῶν τάφων ἔλαμπον εἰς τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο καὶ παράδοξον φῶς, ὡς νὰ ἀπέσταζον ὕδωρ.

Τότε ἠσθάνθην διὰ πρώτην φοράν τὴν ὁσμὴν τοῦ πένθιμου ἐκεῖνου ἀέρος καὶ κατελήφθην ὑπὸ ψυχροῦ ρίγους. Εἰσέδουσα διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς τάφους ἐκείνους καὶ εἶδον ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψυχρὰ πτώματα. Ἐζήτησα καταφύγιον ὑπὲρ ἄνω τοῦ θόλου, εὐρέθην μόνος ἐν τῷ ναῷ.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸν ναόν, ἐχάθην εἰς τοὺς λαβυρίθους τοῦ

μοναστηρίου. Ἐπανῆλθον πάλιν εἰς ἑμαυτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν τάφων ἐκείνων καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἀληθῶς ἤμην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τεραστίου ἐκεῖνου κτιρίου, εἰς τὸ βαθύτερον μέρος, εἰς τὸ ψυχρότερον ἀναχωρητήριον, εἰς τὸν φοβερώτερον μυθόν. Καὶ μοι ἐφάνη ὅτι ἤμην καθειργμένος, ἐνταφιασμένος εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ἐκ γρανίτου ὄρος καὶ ὅτι ἐβάθυνε ὀλόκληρον ἐπάνω μου καὶ ὅτι με ἐπίεζε πανταχόθεν καὶ μοῦ ἔφρασε τὴν ἐξοδόν. Καὶ ἐσυλλογίσθην τὸν οὐρανόν, τὴν ἐξοχὴν τὸν ἐλευθερὸν ἀέρα καὶ ἐσκέφθην περὶ πάντων τούτων ὡς περὶ κόσμου ἀπομεμακρυσμένου καὶ μετ' ἀνεκφράστου συναίσθηματος θλίψεως.

— Κύριε ! μοι εἶπε μεγαλοπρεπῶς ὁ φύλαξ, πρὶν ἐξέλθω, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν τάφον Καρόλου τοῦ Ε'. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε ἐκεῖ ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν τὸν ἔθαψαν, μετὰ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ ἀκόμη, καὶ φαίνεται ὡσάν νὰ ζῆ καὶ τὰ ὄμιλῃ ! Ἔϊνε θαῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει βεβαίως τὸν λόγον του ! Ὅποιος ζήση θὰ ἰδῇ !

Καὶ λέγων τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἐταπείνωσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ἐκ φόβου μὴ τὸν ἀκούσῃ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος παρ' ἐμοῦ.

Μετὰ τὸν ναόν καὶ τὸ σκευοφυλάκιον ἐπεσκέφθην τὸ Μουσεῖον τῆς ζωγραφικῆς, τὸ ὅποιον περιλαυβάνει μέγαν ἀριθμὸν εἰκόνων ζωγράφων παντὸς ἔθνους, οὐχὶ τῶν διασημοτέρων, διότι αὐτὰ μετηνέχθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Μαρίτης ἀλλ' ὀψοσῆποτε ἀξίω προσεκτικῆς ἐπισκέψεως ἡμῶσιν ἡμέρας.

Ἀπὸ τοῦ Μουσείου τῆς ζωγραφικῆς, μεταβαίνει τις εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διερχόμενος διὰ τῆς μεγάλης κλίμακας ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει μέγας θόλος πλήρης τοιχογραφιῶν τοῦ Λουκά Ἰορδανῶ.

Ἡ βιβλιοθήκη σύγκειται ἐκ μιᾶς εὐρυτάτης αἰθούσης, κοσμουμένης διὰ μεγάλων ἀλληγορικῶν εἰκόνων καὶ περιεχομένης πλέον τῶν πενήκοντα χιλιάδων πολυτίμων τόμων, ἐξ ὧν τέσσαρας χιλιάδας ἐδώρησε Φίλιππος ὁ Β', καὶ ἐξ ἑτέρας αἰθούσης ὅπου ὑπάρχει πλουσιωτάτη συλλογὴ χειρογράφων.

Ἀπὸ τῆς Βιβλιοθήκης μεταβαίνει τις εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἐδῶ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου χάνεται. Ἐάν τις τῶν ἀναγνωστῶν ἀνέγνωσε τὸν Σπουδαστικὴν τῆς Σαλαμάγκας τοῦ Ἑσπρονσίδα, ἃς ἐνθυμηθῇ τὸν ἀκούραστον νέον, ὅταν οὐτος, ἀκολουθῶν τὴν μυστηριώδη κυρίαν, τὴν ὅποιαν συνήνητησε τὴν νύκτα ἐντὸς ναοῦ τινὸς τρέχει ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, ἀπὸ πλατείας εἰς πλατεῖαν, ἀπὸ στενωποῦ εἰς στενωπὸν καὶ κάμπτων καὶ γυρίζων καὶ πάλιν γυρίζων φθάνει μέχρις ἐνὸς σημείου ὅπου δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὰς οἰκίας τῆς Σαλαμάγκας καὶ εὐρίσκειται ἐν πόλει ἀγνώστῳ, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀκμπτη γωνίας, νὰ διασχίξῃ πλατείας, νὰ διατρέξῃ ὁδούς, καὶ ἐφ' ὅσον προχωρεῖ κατὰ τοσοῦτον τῷ φαίνεται ὅτι ἡ πόλις εὐρύνεται καὶ αἱ ὁδοὶ μακύνονται καὶ αἱ στενωποὶ διασταυροῦνται πυκνότερα, καὶ ἐν τῇ σιτηρᾷ καρδίᾳ του ἀρχίζει νὰ εἰσδῇ ὁ φόβος, καὶ τὰ παραδοξότερα φαντάσματα ἐπισωρεύονται εἰς τὸ σαλευνόμενον λογικόν του· οὕτω καὶ ὁ ξένος ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἑσκουριαίου.

Διατρέχετε μακρὸν τινὰ ὑπόγειον διάδρομον, στενὸν ὥστε δύνασθε διὰ τῶν ἀγκῶνων νὰ ἐγγίσετε τοὺς τοίχους καὶ ὑγρὸν ὡς ὑποβρύχιον σπήλαιον. Φθάνετε εἰς τὸ ἄκρον, στρέφετε, εὐρίσκεσθε εἰς ἄλλον διάδρομον. Προχωρεῖτε, συναντᾶτε θύρας, παραταρεῖτε, ἄλλοι διάδρομοι ἐκτείνονται ἐνώπιόν σας.

Εἰς τὸ βάθος τινῶν ἐκ τούτων βλέπετε ἀμυδρόν τι φῶς, εἰς ἄλλων δὲ θύραν τινὰ ἀνοικτὴν διὰ τῆς ὁποίας διακρίνετε πληθὺν ὀμματίων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούετε τὸν κρότον βημάτων. Ἰστασθε. Δὲν τὸν ἀκούετε πλέον. Ἐπειτα τὸν ἀκούετε ἐκ νέου. Δὲν εἰξεύρετε ἐὰν εἶνε ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σας, ἢ δεξιά, ἢ ἀριστερά, ἢ ὀπίσω, ἢ ἔμπρός.

Παρατηρεῖτε ἐκ τινος θύρας καὶ ὀπισθοχωρεῖτε ἐντρομος· εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπεράντου διαδρόμου, εἰς τὸν ὅποιον ἐρίψατε τὸ βλέμμα σας, εἶδετε ἄνθρωπὸν τινὰ ἀκίνητον, ὡς φάντασμα, ὅστις σας παρατηρεῖ.

Προχωρεῖτε, φθάνετε εἰς αὐλὴν τινὰ στενὴν, περικυκλωμένην ὑπὸ τοίχων ὑψηλοτάτων, πλήρη χόρτων, ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, φωτιζομένην ὑπὸ κιτρινωποῦ τινὸς φωτός, τὸ ὅποιον νομίζεις ὅτι κατέρχεται ἀπὸ ἡλίου ἀγνωστον, ὁμοίαν πρὸς τὰς αὐλὰς τῶν μαγισσῶν, τὰς ὁποίας μᾶς περιέγραφον ὅταν ἤμεθα παιδιὰ.

Ἐξέρχασθε ἀπὸ τὴν αὐλὴν, ἀνέρχασθε κλίμακάν τινα, φθάνετε ἐπὶ τινος στοᾶς, παρατηρεῖτε κάτω καὶ βλέπετε ἄλλην αὐλὴν ἔρημον καὶ σιγηλὴν.

Διασχίζετε ἄλλον διάδρομον, κατέρχασθε ἄλλην κλίμακα, εὐρίσκασθε εἰς τρίτην τινὰ αὐλὴν, ἔπειτα πάλιν διάδρομοι καὶ κλίμακες καὶ πλήθος αἰθουσῶν κενῶν καὶ αὐλαὶ στεναί, παντοχοῦ δὲ γρανίτης, χόρτα, φῶς κιτρινωπὸν, σιγὴ νεκρικὴ.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν νομίζετε ὅτι θὰ κατορθώσετε νὰ ἐπιστρέψετε ἐπὶ τῶν βημάτων σας. Ἐπειτα ἡ μνήμη σας συγχέεται καὶ δὲν ἐνθυμεῖσθε πλέον τίποτε.

Σας φαίνεται ὅτι διετρέξατε δέκα μίλλια, ὅτι εὐρίσκασθε ἐν τῷ λαβυρίνθῳ ἐκείνῳ πρὸ ἐνὸς μηνός, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθετε πλέον ἐκεῖθεν.

Προβάλλετε τὴν κεφαλὴν σας ἐπὶ τινος αὐλῆς καὶ λέγετε : — Αὐτὴν τὴν ἔχω ἰδεῖ !

Ἄοχι, ἀπατάσθε, εἶνε ἄλλη.

Νομίζετε ὅτι εἶσθε ἀπὸ τοῦ δεῖνα μέρος τοῦ κτιρίου, εἴσθε ἀπὸ τὸ ἀντίθετον.

Ἐρωτᾶτε τὸν φύλακα ποῦ εἶνε τὸ μοναστήριον. Σας ἀποκρίνεται : «εἶνε ἐδῶ», καὶ περιπατεῖτε ἀκόμη ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν.

Νομίζετε ὅτι ὄνειρεύεσθε. Βλέπετε παρερχομένους ἐνώπιόν σας τοίχους μακροὺς μὲ τοιχογραφίας, μὲ εἰκόνας, μὲ σταυροὺς, μὲ ἐπιγραφάς. Βλέπετε καὶ λησμονεῖτε. Ἐρωτᾶτε τὸν ἑαυτὸν σας : «Ποῦ εἶμαι ;» Βλέπετε φῶς ἄλλου κόσμου. Δὲν εἴχετε ἰδέαν περὶ τοιούτου φωτός. Εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ γρανίτου ; Εἶνε τὸ φῶς τῆς σελήνης ; Ἄοχι, εἶνε ἡμέρα, ἀλλ' εἶνε φῶς μελαγχολικώτερον τοῦ σκότους, εἶνε φῶς ψευδές, ἀπαίσιον, φανταστικόν.

Προχωρεῖτε ἀπὸ διαδρόμου εἰς διάδρομον, ἀπὸ αὐλῆς εἰς αὐλὴν. Παρατηρεῖτε ἔμπρός σας μὲ ὑπεψίαν. Περιμένετε νὰ ἴδατε αἰφνιδίως εἰς τῆς στροφῆν γωνίας τινός, παρατεταγμένους σκελετοὺς μοναχῶν, μὲ τὴν κουκούλαν μέχρις ὀφθαλμῶν καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους. Συλλογίζεσθε Φίλιππον τὸν Β'. Νομίζετε ὅτι ἀκούετε τὸ βραδὺ βῆμα τοῦ ἀπομακρυνόμενου διὰ μέσου τῶν σκοτεινῶν στοῶν. Ἐρχεται εἰς τὴν μνήμην σας πᾶν ὅ,τι ἀνεγνώσατε περὶ αὐτοῦ, περὶ τῶν φρικαλεωτήτων του, περὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, καὶ πάντα ταῦτα φωτίζονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς σας δι' αἰφνιδίου φωτός. Ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε τὰ πάντα. Τὸ Ἐσκουριαλίον εἶνε Φίλιππος ὁ Β', τὸν βλέπετε εἰς κάθε βῆμα, αἰσθάνεσθε τὴν ἀναπνοὴν του, εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ ζωντανός καὶ φρικώδης καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τοῦ φοβεροῦ Θεοῦ του.

Τότε σας ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποστατήσετε, νὰ ἀνυψώσετε τὸν νοῦν πρὸς τὸν θεὸν τῆς καρδίας σας καὶ τῶν ἐλπίδων σας καὶ νὰ νικήσετε τὸν μυστηριώδη τρόπον, τὸν ὅποιον σας ἐμπνέει ὁ τόπος, ἀλλὰ δὲν δύνασθε. Τὸ Ἐσκουριαλίον σας περικυκλῶνει, σας κατέχει, σας συντρίβει.

Τὸ ψῦχος τῶν λίθων τοῦ εἰσοῦει εἰς τὰ ὄστα σας, ἡ θλίψις τῶν πενθίμων λαβυρίνθων τοῦ πληροῦ τὴν ψυχὴν σας. Ἐὰν εὐρίσκασθε μετὰ φίλου, τῷ λέγετε : «Ἐξέλθωμεν.» Ἐὰν ἦσθε μὲ τὴν ἐρωμένην σας, θὰ τὴν ἐσφιγγετε ἐπὶ τῆς καρδίας σας μετὰ τινος συναισθήματος φόβου. Ἐὰν ἦσθε μόνος, θὰ ἐτρέπεσθε εἰς φυγὴν.

Τελευταῖον ἀνέρχασθε κλίμακάν τινα, εἰσέρχασθε εἰς τι δωματίον, προκύπτετε ἐκ τινος παραθύρου καὶ χαιρετίζετε μετ' εὐγνωμοσύνης τὰ ὄρη, τὸν ἥλιον, τὴν ἐλευθερίαν, τὸν μέγαν καὶ ἀγαθοεργὸν Θεόν, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ συγχωρεῖ.

Πόσον μακρὰν ἀναπνοὴν ἀναπνέετε εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο !

Ἄπ' ἐκεῖ βλέπετε τοὺς κήπους, οἱ ὅποιοι κατέχουν στενὸν χώρον καὶ εἶνε ἀπλούστατοι, ἀλλ' ὅσον δύναται τίς νὰ φαντασθῇ κομποὶ καὶ ὠραῖοι καὶ ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ κτίριον. Βλέπετε δώδεκα ἐπιχαρίτους κρήνας, ἐκάστη τῶν ὁποίων περικυκλοῦται ὑπὸ τεσσάρων πλαισίων ἐκ μυστίνης, τὰ ὅποια παριστάνουν βασιλικὰς ἀσπίδας σχεδιασμένας μετὰ καλαισθησίας τόσον τελείας καὶ ἐκτετελεσμένας μὲ τόση λεπτότητα, ὥστε, ὅταν τὰς βλέπετε ἀπὸ τὸ παράθυρον, νομίζετε ὅτι εἶνε ἐξ ὑφάσματος φέλλας καὶ βελλούδου καὶ σχηματίζουσι ἐπὶ τῆς λευκῆς ἄμμου τῶν ἀτραπῶν χαριέστατον θέαμα.

Δένδρα καὶ ἄνθη δὲν ὑπάρχουν. Εἰς ὅλον τὸν κήπον δὲν βλέπετε ἢ κρήνας, πλάισια ἐκ μυστίνης καὶ δύο μόνον χρώματα, τὸ πράσινον καὶ τὸ λευκόν. Εἶνε δὲ τόση ἡ ὠραιότης τῆς εὐγενούς ἐκείνης ἀπλότητος, ὥστε δυσκόλως ἀποσπᾶται ἐκεῖθεν ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ὅταν ἀποσπασθῇ, ὁ νοῦς ἐπιστρέφει ἐκεῖ καὶ μένει μετὰ γλυκυτάτης τέρψεως, ἀναμειγμένης μὲ εἶδος τι εὐγενούς θλίψεως.

Ἐν τινι δωματίῳ παρακειμένῳ ἐπεσεκέφθη σειρὰν ἀγίων λειψάνων, τὰ ὅποια παρατήρησα ἐν σιγῇ προσέχων ὡς μὴ ἐνοήσῃ ὁ φύλαξ τὴν ἐνδόμυχον ἀμφιβολίαν μου. Ἦσαν μία σχίζα ἐκ τοῦ τιμίου καὶ ἀγίου σταυροῦ, δωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν Β', ἐν τεμάρχιον ζύλου βαμμένον εἰς τὸ αἶμα, τὸ ὅποιον ἀκόμη φαίνεται, τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐν μελανοδοχεῖον τῆς Ἁγίας Θηρεσίας καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐν μικρὸν θυσιαστήριον φορητὸν τοῦ Καρόλου Ε' καὶ εἰς ἀκάνθινος στέφανος καὶ ἐν ζεύγος σιδηρῶν λαβίδων διὰ βασιανιστήρια, εὐρεθειῶν πῖς εἶδε ποῦ.

Ἐκεῖθεν μὲ ὠδήγησαν ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ναοῦ, ὑπόθεν τὸ θέαμα εἶνε ἐξαισίον.

Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς βουνώδους ἐξοχῆς, ἡ ὅποια κεῖται μεταξύ Ἐσκουριαλίου καὶ Μαδρίτης· ἀπὸ τὸ ἄλλο φαίνονται τὰ χιονώδη ὄρη τοῦ Γουαδαράραμα.

Κάτω περιβάλλει τις διὰ τοῦ βλέμματος ὀλόκληρον τὸ ἀπεράντον κτίριον, τὰς μακρὰς ἐκ μολύδου στέγας, τοὺς πύργους· βλέπει τὸ ἐσωτερικὸν τῶν αὐλῶν, τῶν μοναστηρίων, τῶν στοῶν, τῶν ὑπερφῶν· διατρέχει νερῶς τοὺς ἀναριθμητοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας καὶ λέγει : «Πρὸ μίαις ὥρας ἤμην ἐκεῖ κάτω, ἐδῶ, ἐκεῖ ἐπάνω, μακρὰν ἐκεῖ,» καὶ θαυμάζει ὅτι διέτρεξε τόσον διάστημα, καὶ χαίρει ὅτι ἐξῆλθε τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου, τῶν τάφων ἐκείνων, ἐκείνου τοῦ σκότους καὶ ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐπανιδῇ τοὺς φίλους.

Ἐξοχὸς τις περιηγητής, ἐπισκεφθεὶς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἐσκουριαλίου, εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ θεωρηταί τις εὐτυχῆς καθ' ὅλον του τὸν βίον, μόνον σκεπτόμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀκόμη μεταξύ τῶν τοίχων ἐκείνων καὶ ὅτι δὲν εἶνε πλέον. Εἶνε σχεδὸν ἀληθές. Ἀκόμη τώρα, μετὰ τόσον χρόνον, κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, ὅταν εἶμαι δύσθυμος, συλλογίζομαι τὸ Ἐσκουριαλίον, ἔπειτα παρατηρῶ τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου μου καὶ εὐχαριστοῦμαι.

Κατὰ τὰς νύκτας, καθ' ἃς δὲν ἔχω ὕπνον, βλέπω τὰς αὐλὰς τοῦ Ἐσκουριαλίου.

Ὅταν εἶμαι ἀσθενὴς καὶ κοιμοῦμαι ἀνήσυχον καὶ ἀλγεινὸν ὕπνον, ὄνειρεύομαι ὅτι περιφέρομαι ἀνά τοὺς διαδρόμους ἐκείνους μόνος, εἰς τὸ σκότος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φαντάσματος γέροντός τινος μοναχοῦ, κραυγάζων καὶ κτυπῶν εἰς ὄλας τὰς θύρας, χωρὶς νὰ εὐρίσκω διεξόδον, μέχρις οὗ καταλήγω εἰς τὸ Πάνθεον καὶ ἡ θύρα κλείεται παταγωδῶς ὀπίσθην μου καὶ μένω ἐνταφιασμένος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τάφων.

[Ἔπειτα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

— Ἐννοῶ τὸν ἱππότην μὲ τὸν ἐρυθρὸν ἀστέρα, τὸν ὁποῖον φέρεις πάντοτε μαζί σου. Ἐκείνον, ὅστις ἐγεννήθη ἐξ ἐνός βλέμματος τοῦ βοημοῦ ἄοιδου, τὸ ἀπαίσιον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον σὲ κατέχει ἀπαλλάχθητι ἀπὸ τὸν ἱππότην τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος, ἄλλως οὐδέποτε θὰ δώσω ἀκρόασιν εἰς τοὺς ἐρωτικούς σου λόγους· δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι ἡ σύζυγος δύο συγχρόνως ἀνδρῶν.

Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπεν ὁ Ὀλοῦφ εἰς ἀπολογίαν του, οὐδὲ τὸν μικρὸν ρόδιον δάκτυλον τῆς χειρὸς τῆς Βρένδας κατώρθωσε ν' ἀσπασθῆ.

Ἀπῆλθεν εἰς ἄκρον δυσηρηστημένος καὶ ἀπόφρασιν ἔχων νὰ πολεμήσῃ τὸν ἱππότην τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος, ἂν ἠδύνατο νὰ τὸν συνήντα.

Μεθ' ὅλην τὴν αὐστηράν ὑποδοχὴν τῆς Βρένδας, ὁ Ὀλοῦφ ἀνέλαβε τὴν ἐπαύριον τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν πύργον μὲ τοὺς ὀξεῖς πυργίσκους· οἱ ἔρασταὶ δυσκόλως ἀποστρέφονται ἀλλήλους.

Καθ' ὁδὸν ἐσκέπτετο :

— Ἡ Βρένδα εἶνε βεβαίως παράφρων· καὶ τί θέλει νὰ εἶπῃ μὲ τὸν ἱππότην τῆς τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος ;

Ἡ θύελλα ἦτο σφοδρότατη.

Ἡ στρεβιλιζομένη χιών μόλις ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ τις τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Σπεῖρα κοράκων, μεθ' ὄλας τὰς ὕλακας τοῦ Μούργου καὶ τοῦ Φενρίς, ὅτινες ἐπήλθον εἰς τὸν ἀέρα πρὸς σύλληψιν των, συνεστρέφοντο ἀπαισιῶς ὑπεράνω τοῦ λοφείου τοῦ Ὀλοῦφ. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦτο ὁ ὡς γαγάτης ἀποστίλθων κόραξ, ὅστις ἐκτύπη τὸν ρυθμὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ βοημοῦ ἄοιδου.

Ὁ Φενρίς καὶ ὁ Μούργος ἐστάθησαν αἰφνης· οἱ ρώθωνές των ὠσφραίνοντο τὸν ἀέρα μετ' ἀνησυχίας· ἠσθάνθησαν τὴν παρουσίαν ἔχθρου. Ὅχι βεβαίως λύκου ἢ ἱππελάφου· ὁ λύκος καὶ ὁ ἱππελάφος ἦσαν ἀπλᾶ θηράματα δι' αὐτοὺς τοὺς γενναίους σκύλους.

Κρότος βημάτων ἠκούσθη καὶ πάραυτα ἐπεφάνη, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἱππότης ἐπὶ ὑψηλοῦ τὸ ἀνάστημα ἵππου, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ὑπερμεγέθων σκύλων.

Θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις διὰ τὸν Ὀλοῦφ.

Ἦτο ἀκριβῶς ὡς ἐκαίνοσ ὠπλισμένος, φέρων καὶ ἐμβλημα τὸ αὐτό μόνον ὅτι ἔφερον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του πτερόν κόκκινον ἀντὶ πρασίνου.

Τόσον ἡ ὁδὸς ἦτο στενή, ὥστε ἔπρεπεν ὁ εἰς τῶν δύο ἵππων νὰ ὠπισθοχωρεῖ.

— Αὐθέντα Ὀλοῦφ, σταθῆτε κατὰ μέρος ἵνα διαβῶ, εἶπεν ὁ ἱππότης μὲ τὸ προσωπεῖον. Εἶνε πολὺ μακρὸν τὸ ταξιδεῖόν μου· μὲ περιμένουν, πρέπει νὰ φθάσω.

— Μὰ τὸν μύστακα τοῦ πατρός μου, σεῖς θὰ σταθῆτε κατὰ μέρος. Πηγαίνω εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν, καὶ οἱ ἔρα-

σταὶ εἶνε βιαστικοί, ἀπήντησεν ὁ Ὀλοῦφ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

Ὁ ἄγνωστος ἔσυρε τὸ ἰδικόν του καὶ ἡ μάχη ἤρχισε.

Τὰ ξίφη, προσκρούοντα ἐπὶ τῶν χαλυβδίνων θωράκων, παρήγον δέσμας λαμπρῶν σπινθήρων· πάραυτα, καίτοι ἐκλεκταί, αἱ αἰχμαὶ των ἐγειναν ὀδοντοταί ὡς πριόνια.

Θὰ ἐξελάμβανέ τις τοὺς μαχητάς, διὰ μέσου τῆς ἀτμώδους πνοῆς τῶν ἵππων των καὶ τῆς ὀμίχλης τῆς ἰδίας των πνευστιώσεως ἀναπνοῆς, ὡς δύο μαῦρους σιδηρουργούς μετὰ ζέσεως ἐργαζομένους ἐπὶ σιδήρου πεπυρωμένου.

Οἱ ἵπποι, ἐμψυχούμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς μανίας, ὑπὸ τῆς ὀπείας καὶ οἱ κύριοί των, ἔδρακον τοὺς εὐρώστους των τραχήλους καὶ ἀπέσπων ἀλλήλων τεμάχια σαρκὸς ἀπὸ τοῦ στέρνου· ἀνεκινούοντο μετὰ μανιωδῶν σκιρτημάτων, ἠνωρθούντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτῶν ποδῶν καὶ μεταχειριζόμενοι τὰ πέταλα τῶν δίκην γρόνθων, ἐπληττον ἀλλήλους διὰ τρομερῶν κτυπημάτων, ἐνῶ οἱ ἵπποι αὐτῶν φρικωδῶς ἐκτυπώνοντο ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των· οἱ σκύλοι εἶχον ἀποτελέσει μίαν μάζαν συμπαγῆ καὶ ὄλων αἰ ὠρυγαὶ ἐμινύοντο εἰς ἓν.

Τὸ αἷμα ἀπέσταζε διὰ τῶν φολιδῶν τῶν πανοπλιῶν καὶ αἱ χλιαραὶ σταγόνες του ἀπετύπων ἐπὶ τῆς χιόνος μικρὰς ὀπάς ροδίνους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι ἔβρεχεν αἷμα, τόσον αἱ σταγόνες ἐπιπτον συνεχεῖς καὶ ταχέϊκι.

Οἱ δύο ἱπποταὶ ἦσαν πληγωμένοι.

Παράδοξον τῶνόντι πράγμα· ὁ Ὀλοῦφ ἠσθάνετο τὰ τραύματα, ἅτινα κατέφερον ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἱπποτοῦ· ὑπέφερον ἐκ τῶν τραυμάτων, ἅτινα κατέφερον, ὡς καὶ ἐκ τῶν κτυπημάτων, ἅτινα ἐλάμβανε.

Παγερὸν ψῦχος εἶχεν αισθανθῆ ἐν τῷ στήθει, ὡσεὶ ἐκ σιδήρου εἰσδύσαντος καὶ ἀναζητοῦντος τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τούτοις ὁ θώραξ ἦτο ἀβλαβὴς πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας· τὸ μόνον τραῦμα, ὅπερ εἶχε λάβει, ἦτο κτύπημα ἐπὶ τῆς σαρκὸς τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος.

Ἀλλόκοτος μονομαχία, καθ' ἣν ὁ νικητὴς ὑπέφερον ὅσον καὶ ὁ ἠττημένος, καθ' ἣν, εἴτε κατέφερε τραύματα εἴτε ἐλάμβανε τοιαῦτα, τὸν αὐτὸν ἠσθάνετο πόνον.

Συγκεντρῶν τὰς δυνάμεις του, ὁ Ὀλοῦφ ἐξετίναξε διὰ κτυπήματος πλαγίῳ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀντιπάλου του.

ὦ! φρικὴ! τί εἶδεν ὁ υἱὸς τῆς Ἐδβίγης καὶ τοῦ Λούθβρογ ; εἶδε τὸ ἴδιόν του ὑποκείμενον ἐνώπιόν του· οὐδὲν κάτοπτρον θὰ τῷ ἀπετύπου τὴν μορφήν ἐν τοσαύτῃ ἀκριβεῖα.

Εἶχε κτυπηθῆ πρὸς τὸ ἴδιόν του φάσμα, πρὸς τὸν ἱππότην τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος· τὸ φάσμα ἐξέβαλε μεγάλην κραυγὴν καὶ ἐγένετο ἄφαντον.

Ἡ σπεῖρα τῶν κοράκων ἀνῆλθε πάλιν τὸ στερέωμα καὶ ὁ γενναῖος Ὀλοῦφ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του. Ἐπανερχόμενος ἐπέσπερε εἰς τὴν πύργον, συναπέφερον ἐπὶ τοῦ ἵππου του τὴν νεάνιδα, ἥτις αὐτὴν τὴν φορὰν ἔστεργε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Μὴ ὑπάρχοντος πλέον ἐκεῖ τοῦ ἱπποτοῦ τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ νὰ καταπέσῃ ἀπὸ τῶν ροδίνων τῆς χιλιῶν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ὀλοῦφ ἢ συγκαταθέσει, ἢ τόσον στοιχίζουσα εἰς τὴν αἰδῶ.

Ἡ νύξ ἦτο διαυγὴς καὶ κυανῆ, ὁ Ὀλοῦφ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ διπλοῦ του ἀστέρος, ἵνα τὸν δείξῃ εἰς τὴν μνηστὴν του. Ὁ πράσινος μόνος ὑπῆρχε πλέον, ὁ κόκκινος εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Εἰσερχομένη ἡ Βρένδα, πλήρης εὐτυχίας διὰ τὸ συντελεσθὲν θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἔρωτα, παρετήρησεν εἰς τὸν νεαρὸν Ὀλοῦφ ὅτι ὁ γαγάτης τῶν ὀφθαλμῶν του εἶχε μετατραπῆ εἰς σάφπειρον, σημεῖον οὐρανίας συνδιὰλκυσῆς.

Ὁ γηραιὸς Λούθβρογ ἐμειδίασε μειδίαμα ἀνακουφίσεως ὑπὸ τὸν λευκὸν του μύστακα ἐν τῷ βᾶθει τοῦ τάφου του· ἀίτι, ἀληθῶς εἰπεῖν, μολονότι οὐδεμίαν εἶχεν ἐκφέρει γνώμην, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀλοῦφ τὸν εἶχον ἐνίστε ἐμβάλει εἰς σκέψεις.

Ἡ σκιά τῆς Ἐδβίγης εἶνε λίαν περιχαρής, διότι τὸ τέκνον τοῦ εὐγενοῦς αὐθέντου Λόδβρογ κατενίκησεν ἐπὶ τέλους τὴν κακὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματος τοῦ ξένου, τοῦ μαύρου κόρκου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἀστέρος.

Ἡ ἱστορία αὕτῃ διδάσκει πόσῃ δύνανται ν' ἀσκήσωσιν ἐπιρροὴν μία στιγμὴ λήθης, ἐν βλέμμα ἔστω καὶ ἀθῶν.

Νεαράι γυναῖκες, μὴ ρίπτετε ποτὲ βλέμματα ἐπὶ τῶν Βοημῶν φοιδῶν, οἵτινες ψάλλουσι ποιήσεις μεθυστικὰς καὶ διαβολικὰς.

Σεῖς, νεάνιδες, εἰς μόνον τὸν πράσινον ἀστέρα διδότε πιστίν· καὶ σεῖς, οἱ ἀτυχήσαντες νὰ γεννηθῆτε ἀπλοῖ, πηλαχίετε γενναίως ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ πληρωθῆτε διὰ τοῦ ἰδίου σας ζήφους ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀντιπάλου, τοῦ κακοῦ ἵππότου.

Τ Ε Α Ο Σ

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονόμφων, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Μαντζῶνη, τόμοι 3.....	3.30	Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ (υἱοῦ).....	—80	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου τόμοι 3.....	5.—
Κραυγὴ τῆς Παράφροσ, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	4.20	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις.....	—60	Παιδίον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τόμοι 2.....	4.50
Κοραὴ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί, τόμοι 4.....	10.—	Νάθαν ὁ Σοφός, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη	4.—	Πύργος τοῦ Παπᾶ Δανιὴλ, ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερῶου.....	4.—
Κατραμένιον Καπηλείον μυθιστορία Λουδοβίκου Νούρ.....	4.50	Ναζία Μαριάνθη ἢ ἡ Γυναικεῖα Σταθερότης, μυθιστορία.....	4.—	Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι, λυρική συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	4.—
Κοτεκίμβαι τῆς Ἰούλης μυθιστορία Αἰμυλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Νικόλαος Σιγαλός, μυθιστορία Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλοῦτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου	—50
Κόντε Σπουργίτης μελοδραμάτιον εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰ. Τσακαζιάνου.....	—80	Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	3.50	Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ.—Πελοποννησιακαὶ ἐντυπώσεις καὶ Ἀνομνήσεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλλη.....	3.—
Καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2.—	Οἱ Ἴππῶται τοῦ Στερνώματος, μυθιστορία Π. Φεβάλ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαθῆ.....	4.60	Ραγήπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη	—80
Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εννερού, μετὰ πλείστων εἰκόνων.....	4.50	Ὁ Ἰοτρὸς τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.....	5.30	Σερὰ Ποιητικῶν Ἔργων ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη.....	4.—
Λέων Λεώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.....	4.50	Οἱ Ἄθλιοι ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.....	5.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ.....	—80
Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (συνέχεια Τριῶν Σωματοφύλακων) μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	4.—	Οὐρανία, ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Λεοπόλδου Μαρένκο	—80	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—50
Μυστηριώδης Γυνὴ, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ.....	3.—	Ὁ Καννιβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθαν. Βάρβα.....	—80	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, θραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—
Μαῦρος Πειρατῆς μυθιστορία Λουδοβίκου Νούρ, τόμοι 3.....	3.—	Ὁθέλλος, ἦτοι ὁ Μαῦρος τῆς Ἐνετίας τραγωδία Σαξίππρου εἰς 5 πράξεις.....	4.—	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελιῶν, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου	4.60
Μαρκησία Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ.....	2.20	Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος κατὰ μετάφρασιν Αἰκατέρνης Ζάρκου.....	4.—	Τελευταία Ἡμέρα Καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—80
Μουσαῖος ὁ Μαῦρος, ἀστεινὸν διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ 12 ὁλοτελείδους ποικιλοχρωματιστάς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Οἱ Γεννίσαροι, μυθιστορία Ἀλφόνσου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐποθλον, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	—50
Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	3.50	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 10).....	5.20	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοῦτοῦ Γράντ, ἢ ἡ Νόστις Ἀμερικῆ, Ἀυστραλίας, καὶ ὁ Ἑβραϊκὸς Ὠκεανός, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	3.80
Μεγάλῃ Ἰζα μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουθιέ.....	3.—	Πιλόαρχος Κολόδολος, μυθιστορία Πύλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Τὰ Κρητικά, Ὁδαὶ Ἀλκαϊκά, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—80
Μυστηριώδης Γάμος, μυθιστορία Ἀλφόνσου Δωδέ.....	4.—	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	—80	Τελευταία Ἡμέραι τῆς Πομπηίας, μυθιστορία Ε. Βούλδερ, μετάφρασις Γεωργ. Ζαλόγκωστα.....	3.30
Μαλθίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.50	Παπᾶ-Κωνσταντίνος, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἀλεξού.....	4.20	Τυχάιον συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανελλοπούλου.....	—60
Ματθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη	6.—	Πάσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	4.—	Τελευταῖος τῶν Μοχικανῶν μετὰ εἰκόνας.....	2.50
Μάμμη, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	4.30	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου.....	4.—	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπέλλου, τόμοι 2.....	10.—
Μιχαὴλ Στρογκόφ, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	4.70	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	4.50	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμοι 9.....	8.—
Μικροῦλα, μυθιστορία Ξ. Β. Σεντέν	4.—	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου.....	1.60	Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.—
Μητριά, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πεπίτα Χιμένες, μυθιστορία Ἰσπανικῆ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασίλη.....	2.—	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.50
Μαγικὰ Παίγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.....	3.—	Παρισίον Ἀπόκριφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση, τόμοι 10.....	6.25	Τὰ Χάλια μας κωμωδία.....	—50
Μπουμπουλίνα, ἢ ἡ Ἄλωσις τῆς Τριπολίτιδας.—Ἀρκάδιον ἢ αἰ ἐν Κρήτῃ Σφαγαί, δράματα ὑπὸ Γεωργ. Ἀνδρικοπούλου.....	4.50			Τὸ Φράκκο ἢ μία Νύκτα Ἀποκρητικῆ, κωμωδία ἑμμετρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρ.....	4.—
Μάρκος Μπότζαρης, τραγωδία εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Θεοδ. Ἀλκαίου.....	—50			Τὸ βιβλίον τῆς Σφιγγός, κρυπτογραφία, παίγνια, προβλήματα, ἀνιγμὰτα, γρίφοι, ἀριθ. προβλήματα κλ.....	2.—

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἀπέλουσιν ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 %, ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἐκπτώσις 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσει τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνοδρωτὴς εἰς οἰονδήποτε ποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθῆναις περιοδικὸν ἢ ἡμερηῖδα. — Οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐκτελεῖται ἀν' ἐν συνοδῶνται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ • ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ • ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ἘΤῶΝ ΕΥΣΚΟΝΟΥΝΤΑΙ • ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δέν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λορδίνῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμᾶς ἑπτὰ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).